

iZUN.eu

UNIVERZITNÍ NOVINY ČZU

TÉMA

V OČEKÁVÁNÍ

BUDOUCNOST

S BÍLÝM MUŽEM ZA INDIÁNY

Na slovíčko s etnologem Mníslavem „Atapanou“ Zeleným.

CESTOVÁNÍ

TIPY NA STUDENTSKÉ PUTOVÁNÍ

Jak vycestovat do zahraničí ekonomicky a zároveň z toho vytěžit maximum?

PETR KOSTKA A CARMEN MAYEROVÁ

Jak vzpomínají na své začátky a co si myslí o dnešní generaci?

Co najdete v tomto čísle

- 4-5 Rozhovor s Mnislavem „Atapana“ Zeleným
- 6-7 Půjčit, či nepůjčit? To je oč tu běží.
- 8-9 Ověřeno. Nejčastější typy holek a kluků na Kruháči
- 10-11 Rozhovor s Petrem Kostkou a Carmen Mayerovou
- 12-13 Vaření s iZUNem
  - 14 Když se řekne ČZU...
- 16-18 Když se tvrdá práce vyplatí. #prsakoule
- 20-22 Tipy na studentské cestování
- 24-25 Co by, kdyby? Vedení ČZU odpovídá.
- 26-27 Rozhovor s coachem Viktorem Kořínkem
- 28-29 Česká republika = pivní velmoc?
- 31-31 Kam směřuje KAM ČZU?

Vydavatel: ČZU MEDIA z.s., iZUN.eu, Kolej BCD, Kamýčká 129, 165 00 Praha 6, IČ: 22711325
Vychází 1x-2x ročně, MK ČR E21416, Vydáno: Březen 2019

Tisk: R.R. Service s.r.o., Palachova 780/15, Předměstí, 412 01 Litoměřice, IČ: 22794859, DIČ: CZ22794859

Šéfredaktor: Aleš Kotrbatý, **Předseda ČZU Media:** Radek Martiník

Redaktoři: Kristýna Stehlíková, Barbora Pohlová, Tereza Beckeová, Andrea Nosková, Veronika Šmídová, Martin Liška, Nikola Řeháková

Korektura: Matylda Malá, Sabina Jonášová, Nikola Řeháková

Grafici: Markéta Hartmanová Plocová, Kristýna Gottfriedová

Fotografové: Aleš Hlaváček, Filip Soukup, Markéta Langová

Aleš Kotrbatý
Šéfredaktor iZUN.eu
Tajemník ČZU Media, z.s.

Slovo šéfredaktora iZUN.eu

Vážení (ne)zemědělství čtenáři,

v rukách třímáte další papírové vydání našich Univerzitních novin ČZU neboli zkráceně iZUN.eu. Taková „papírovka“ pro nás vždy představuje královskou disciplínu, velký okamžik, možná okamžik až ten úplně největší, neboť jsme ve své podstatě hlavně noviny, které přes rok působí na internetu, a za tu dobu zvládneme obvykle jen jednou až dvakrát předvést naši tvorbu na klasickém papíře, kam obsah novin historicky patří nejvíce.

K tomu, aby taková papírová verze vyšla, nejsou potřeba jen redaktori a korektoři, byť jejich přínos je zásadní. Ruku k dílu musí přiložit prakticky každá sekce naší redakce, která je opravdu obsáhlá - fotografové doplnili číslo o výstižnou titulku a krásné obrázky, video sekci se povedlo vytvořit super promo video, grafici dali vše dohromady, no a organizátoři zařídili nenahraditelnou distribuci. Zkrátka, vše musí šlapat jako švýcarské hodinky. Je to jen o lidech. U nás by to rozhodně nešlapalo bez skvělých lidí, které v redakci iZUNu máme a bez kterých si organizaci, jakou jsme my, vůbec nedokážu představit. Jsme tým, který táhne za jeden provaz, a věřím, že se nám do budoucna podaří „papírovku“ vydávat i častěji.

Tématem tohoto čísla je „V Očekávání“. Zřejmě nyní očekáváte články týkající se problematiky těhotenství, v tom případě však Vaším představám úplně nevyhovíme. Zvolené téma jsme se rozhodli pojímat trochu z širšího pojmu a zaměřili jsme se spíše na očekávání blízké budoucnosti, a to z různých úhlů pohledu. Pro mě osobně je velice zajímavý pohled do budoucna očima živoucího indiána Mnislava „Atapana“ Zeleného, ale také zaměstnanců univerzity, kteří se vyjadřují k dalším krokům naší milované ČZU. Těšit se však můžete na mnohem větší porci vymazlených článků.

Nezbývá mi než popřát Vám hodně zábavy, příjemných chvil, ale i ponaučení při čtení naší studentské tvorby. Jsme přesvědčeni, že oceníte chuť a energii, kterou jsme do ní vložili.

Radek Martiník
Předseda ČZU Media, z. s.
Projektový manažer Miss Agro

Slovo předsedy ČZU Media, z.s.

Vážení studenti, akademičtí pracovníci, kamarádi, čtenáři,

mým úkolem je přivítat Vás vřelými slovy předsedy ČZU Media, z. s. – vydavatele iZUNu na prvních stranách a popřát Vám příjemné čtení, které Vás jistě obohatí. Jsem velice rád, že jste příznivci iZUN.eu – Univerzitních novin České zemědělské univerzity v Praze, které Vám přináší nejen nejnovější dění, ale připravují pro Vás i různé projekty, jako je například Zahajovací party akademického roku, která se letos opravdu vyvedla, či Miss Agro.

V očekávání je již 21. ročník Miss Agro, který pro Vás dalším rokem pořádáme a věříme, že si ho opět naplno užijete, ať už z pohledu návštěvníka, či soutěžících dívek. V únoru se spouští přihlašování do soutěže a budeme potěšeni, pokud se i letos přihlásí příznivý počet uchazeček.

Závěrem bych všem popřál úspěšný rok 2019, ať už ohledně rodinných, pracovních, studijních či úplně jiných záležitostí.

A již mi nezbývá napsat nic jiného, než VÍTEJTE.

S bílým mužem za jihoamerickými indiány

Mnislav Atapana Zelený je uznávaným etnologem, antropologem a spisovatelem. Vydal spoustu knih o životě indiánů v Jižní Americe, čímž nám dal příležitost více nahlédnout do zákoutí hlubokých pralesů a lidí je obývajících. Přesto jsou naše představy o nich velmi zkreslené. Jsou opravdu tak přírodně založení, jak je většina vnímá, nebo nám mohou nabídnout daleko víc?

Bio zpovídaného

Jméno: Mnislav Atapana Zelený

Povolání: etnolog, spisovatel

Krátký životopis: Atapana se narodil roku 1943. V 60. letech studoval na ekonomické fakultě Vysoké školy zemědělské a dále pokračoval ve svém studiu na Karlově Univerzitě v oboru Etnologie. Působil také jako velvyslanec v Ekvádoru a Kolumbii v letech 1996-2001. V roce 2003 založil nadaci Velká Amazonie za účelem chránit amazonské deštné pralesy a amazonské indiány.

Jak jste se do rezervace k indiánům dostal? Přijali Vás bez problémů?

V jižní Americe rezervace neexistují. Ti indiáni tam žijí volně, pouze v Brazílii jsou takzvané národní parky. Takže jsem jezdil za indiány, kteří žijí volně v Ekvádoru, Peru, Venezuele. Otázka toho přijetí je vždycky problematická, protože nemají nijak zájem komunikovat. Mimo těch indiánů, kteří už jsou na nás zvyklí a jsou převálcováni naší civilizací. Vidí v tom příjem peněz, a to je samozřejmě ta tragédie. Jenže mě zajímali ti, kteří ještě žijí podle svých zákonů. Ale ti nemají zájem komunikovat s bělochy, protože vědí a cítí, že z nich nic dobrého nekyne. Jenom samé problémy, ať jsou to nemoci, byznys, zlato, což se samozřejmě v Jižní Americe vyskytuje.

Každopádně někdy jsem jel na blind, jako ke Kofánům, kde mě poté vyhodili a složitě jsem

se vracel. Někde jsem jel na jisté doporučení lékaře, který před lety pomáhal jinému kmeni a vydobyl si dobré jméno. To je prostě různé. Vždycky je dobré, když má člověk nějaký zachytý bod, protože ti indiáni přeci jen od toho bělocha cítí nebezpečí. Což se mi stalo u těch Kofánů, kteří mě nepřijali, i když jsem je lákal na všechno možné a trvalo mi přes týden, než jsem si připravil cestu nazpátek.

Odjel jsem z té vesnice po proudu řeky Aguarico, kde byla jedna indiánská chalupa Kofána, který tam žil osamoceně. Jelikož už měl styk s bělochy, tak mě přijal a ubytoval. A tak jsem tam týden seděl a přemýšlel, jak se k nim dostat nazpátek. Jednou jsem uviděl, jak u místní řeky bidlují staré ženy a dívky a čekal jsem, co se bude dít. Ony se za hodinu vracely zpátky s plnou pirogou suchého klestí a v tu chvíli mi to doklaplo.

U indiánů je přísná sexuální dělba práce, tam každá činnost přísluší určitému pohlaví. Mimo jiné je ženská práce chodit pro suché klestí do kuchyně. Napadlo mě, že jim udělám to samé a tím je psychicky rozhodím. Protože od bělocha čekají nějaký útok, nebo lákání na peníze, dárky, a tak jsem si řekl, že by tohle možná zapracovalo. Půjčil jsem si pirogu a mačetu, nasekal pár klacků a přišel s nimi do té vesnice. Najednou mě nikdo nezastavoval. Rozdal jsem jednotlivé klacky před každou chalupu a sedl si doprostřed. Všude bylo vyliďněno, jen jsem viděl mezi bambusovými škvírami zvědavé oči, které čekali, co se bude dít dál. Trvalo to asi hodinu, než jako první vyběhly děti. Příběhly ke mně a začaly si se mnou hrát, pak vylezli i dospělí a už jsem byl jejich.

Necháváte si říkat Atapana. Ráda bych

věděla, jak jste ke svému jménu přišel a jaký je jeho význam.

To bylo také po delší době. Když tam člověk žije, tak ocenili, že jsem s nimi bydlel, jedl všechno, co oni, kobylinky, červy. Nikdy jsem neprotestoval, byl jsem se vším spokojený, pracoval jsem s nimi, stavěl jsem chalupy. Pak už jsem chodil namalovaný a oblečený jako oni, a tak jsem s nimi splynul. Potom ke mně jedna žena přistoupila a přijala mě jako svého syna. Což byl výsledek toho, že splňuji jejich předpoklady, že jsem jako oni. Ani mě nenapadlo, že by se tohle mohlo stát. I když je tam celkem běžné, že staří adoptují nové mladé syny, aby se o ně postarali, protože třeba jejich vlastní synové odešli do jiné vesnice. Čili věděli, jak se jmenuji. Jméno Zelený je pro ně velmi pozitivní. Rozeznávají 18 druhů zelené barvy a byly víceméně nadšené, že se tak jmenuji a jistě to k tomu také přispělo. Je to tedy zelený list určité palmy, jejíž jméno pro ně zní hezky.

Jaký mají indiáni postoj k celosvětovým událostem, vědí o nich? Případně kolují mezi nimi nějaké předpovědi pro nadcházející roky?

Vůbec o nich nevědí. Nemusí nic plánovat nebo se starat o budoucnost, protože ji mají zjištěnou v té přírodě. Tam není žádný strach z budoucnosti jako u nás. Oni žijí den ze dne, vědí, že zítra vyjde sluníčko, že poteče voda v řece. Oni žijí tím dnem, každým jeho okamžikem.

Věřím, že jste tam zažil spoustu úžasných věcí, ale stalo se něco nevhodného, co Vás opravdu překvapilo, nebo nějakým způsobem velmi zasáhlo?

Je jich celá řada. Když jsem ještě moc nerozuměl té kultuře, tak jsem zachránil život jednomu starému indiánovi. Myslel jsem si, že jsem udělal dobrou věc, což tak nebylo. Naše kultura to bere jinak. Byl jsem šamanem ostrakizován, protože on rozhodl, že má zemřít a já jsem indiánovi přesto pomohl. To jsou silné věci, na které jsem si postupem 40 let zvykal. Že život a smrt jsou tam chápány úplně jinak. Takže to pro mě bylo velmi překvapující a šokující, a pak už jsem byl připraven na všechno.

Jak vidíte budoucnost indiánů Vy?

Bohužel je naše civilizace nastavená tak, že kam přijde, tam všechno zničí a nakonec zničíme sami sebe. Což děláme vrchovatou měrou. Čím bude nepřístupnější místo, tam indiáni vydrží déle. Postupně se stěhují. Ačkoliv jsem byl u Kofánů před 48 lety, našel jsem je znovu o 8 hodin plavby po řece dál a to jsem tam byl tento rok. Takže jsem byl spokojen, že dále žijí podle svého a asi nějakou dobu přežijí, ale my jim ten prales okrajujeme. Je to ale jejich životní prostředí, bez kterého oni nemohou žít, protože jim dává obživu. Časem je samozřejmě

zničíme, tací bohužel jsme a velice pochybuji, že se změníme.

Na internetu kolují Vaše videa, ve kterých se vyjadřujete k současnému stavu společnosti. Jaký osud podle Vás čeká Evropu?

Evropa je starý kontinent, tím že jsme staří, abychom přežili vyumělkování technologiemi a tím vším, jsme slabí. Jsou tady kolem nás silnější etnika a kultury, které si činí nároky, aby tu Evropu ovládly. Samozřejmě islám patří k mnohem silnější kultuře než my, už jen proto, že má silnou víru. Ta je tlačí a žene. My už jsme svou víru dávno ztratili a máme už jen ten byznys a peníze. Jak islám správně říká, máme Satana na Wall street, v čemž mají tedy pravdu. Ztratili jsme duchovní rozměr a jsme tedy bezvěrci. Tím pádem jsme slabší, protože si necháme rádi zaplatit a podplatit. Což ten, kdo má víru, by neměl a nedělá. Oni i tuto mechaniku můžou použít proti nám. Nevidím to moc dobře. Samozřejmě se to bude týkat dalších a dalších generací. Je logické, že se svět mění. Jsou tu migrační přesuny, jako byly v 10. a 11. století. Evropa tomu návalu a tlaku není schopna odolat už jen díky tomu, že jsme si vytvořili zákony, které se dají použít proti nám. A jak oni sami říkají, pomocí našich zákonů nás zničí.

S tím souvisí i má další otázka, zda-li podle Vás máme šanci ubránit se islamsmu, nebo se s tím mají lidé smířit jako s nezastavitelným koloběhem dějin?

Více méně to tak je. Oni v sobě neustále těžce nesou, že byli tenkrát od té Vídne vyhnáni a mají našlápnuto k tomu, aby se k nám vrátili a nemusí to být zrovna vojenskou silou. Může to být jenom tím, že rodí hodně dětí a my jsme v tomhle zaostalí. Ta porodnost je katastrofálně nízká. Já na každé přednášce verbuji, aby se rodilo a rodilo, nebo jednoduše vyhyneme a nám nakonec nezbude, než i ty muslimy sem pozvat, i když oni vlastně moc nepracují. Takže nevím, kdo tu bude nakonec pracovat. Bude to s námi prostě špatné.

Někde jsem viděla Vaše video, ve kterém se vyjadřujete ke smrti. Je smrt, jak ji vnímáme my, slabostí naší společnosti?

Neumíme si odpovědět na tři základní filozofické otázky; kdo jsme, odkud přicházíme a kam kráčíme. Indiáni to vědí a hlavně tomu věří. Oni si tu smrt zažijí z přechodového rituálu, kde teče krev, je tu bolest a má duchovní rozměr. To je činí silnými a silný, zdravý člověk je schopen překonávat problémy. Smrt mu nevádí a je na ni připraven. Měli bychom si sami uvědomit, že smrt může přijít kdyko-

liv. Celková výchova šamana a rodičů je hlavně příprava na smrt. V tom je ta rozdílnost, my se připravujeme na život, ne na smrt. A pak jsme z té smrti vystrašení a bojíme se jí. To samé je i v tom islámu, jsou připravení na smrt, vlastně jako kterékoli náboženství.

Kdybyste mohl, co byste v české, potažmo evropské společnosti změnil? Hráli by ve Vaší volbě zkušenosti nabyté v indiánském kmeni?

Od nich se opravdu můžeme leccos naučit. Hlavně je to vyváženost vůči přírodě, smrti, rovnováha mezi duchovnem a materiálem. Indián by se děsil, kdyby tady žil a viděl, jak se kácí les. Ten les udržuje život, vláhu, vodu, všechny důležité věci a pro indiána je voda velmi důležitá. My jsme povzneseni na tyto nízké věci. Pro nás je důležitý úspěch, mít hodně peněz. Tu vodu si vždy někde koupíme a přírodu si najdeme, když ji budeme potřebovat. Přírodu neustále likvidujeme a pak se divíme, že se na nás zlobí, že jsou povodně, krupobití a zničí nám to úrodu. To vše jsou důsledky, jak se k té přírodě posledních 100 let chováme a to by indiána poděsilo, jelikož přírodu bere jako centrum moudrosti a vzniku života. Nikdy by ho nenapadlo vykácat les.

A naše tradiční otázka na konec. Jaký máte názor na klecový chov drůbeže?

Problém je v tom, že je nás hodně. Máme problém uživit se, tím pádem se všechno posouvá do nepřírodných způsobů, kdy ta zvířata zavíráme do budov, klecí. Když to vidím, tak jsem zděšený. Jsem příznivcem žít se tak, jako indiáni, rybařením nebo lovem, což u nás nejde. Jsem také zastáncem, abychom začali jíst hmyz, pavouky, červy. Každopádně každá klec je špatná. To je právě ten rozpor naší civilizace, ten rozpor tam, kam jdeme a nakonec v té kleci skončíme sami a bude si na nás ukazovat někdo jiný.

Pohledem autora

Jistě nebudu sama, když řeknu, že jsem jako malá toužila být indiánem. Žít v souladu s přírodou, bydlet v teepee a obstarávat si obživu sama. Jsem tedy velmi vděčná, že jsem se setkala s člověkem, který mi dopřál zjistit, jaké to skutečně je, byť jen díky spojení slov a mé představitosti. Ještě jednou děkuji za rozhovor.

autor: Nikola Řeháková

Půjčit, či nepůjčit? To je oč tu běží.

I přes menší či větší problémy všedních dnů, které nás občas trápí, žijeme oproti minulosti v době nebývalého pohodlí a vysoké životní úrovně. Tomu většinou odpovídá i očekávání čerstvých absolventů vysokých škol. Vlastní byt, domácnost dle posledních trendů, nejmodernější přístroje nejlépe s logem nakousnutého jablíčka a k tomu nový automobil. Skutečnost však bývá diametrálně odlišná a mladí lidé často bolestivě narazí na zdi tvrdé reality. K naplnění svých potřeb, které považují za standardní, se tak často uchýlí k využití finančních půjček, kterých je na trhu opravdu nepřehledné množství. Na co všechno ale brát zřetel?

Při řešení této problematiky se často setkáváme s termíny jako dluhová past (též dluhová spirála), případně finanční gramotnost. Jen v krátkosti zmiňme, že dluhová spirála je stav rodinných nebo osobních financí, kdy závazky vůči věřitelům dosahují takové úrovně, že si dlužníci na úhradu závazků musí brát další půjčky, často za horších podmínek a tento stav se tak neustále opakuje až k osobnímu bankrotu.

Byť se o těchto termínech často mluví, tak většinou pouze povrchně, a jen málokdy dochází k hlubším formám celospolečenského vzdělávání. Například televize, respektive její komerční skupiny, které patří mezi nejznámější takzvaná „mass media“, zásobují své diváky mnohem větším počtem reklam týkajících se půjček a úvěrů než pořadů zaměřujících se na vzdělání a informování v oblasti finanční. To vše při skutečnosti, že dluh domácností u bank a družstevních záložen stoupl v roce 2017 na 1,62 bilionu Kč, oproti roku 2016 došlo k navýšení o 114 miliard Kč a počet lidí v exekuci v roce 2017 vzrostl na 863 tisíc! Jistě, kritici možná namítnou, že lidé jsou za sebe zodpovědní sami a neznalost neomlouvá. Je však nutné hledat pomyslnou hranici mezi tím, co je v rámci možností etické a co již ne.

Mohlo by se na první dojem zdát, že problémy se zadlužeností, které jsou uvedené výše, se týkají jen občanů s nižším vzděláním, případně s nepříliš vysokým sociálním postavením. Opak je však pravdou. Vzhledem k faktu, že nejjobsáhlejší věkovou skupinu dlužníků se 38 % tvoří lidé v rozmezí 45–64 let a věková skupina 15–24 let tvoří jen necelé 2 % dlužníků, tak se uvádí, že každý 5. student vysoké školy se potýká s problémy se zadlužením. Což je alarmující číslo. Nejčastěji se studenti zadluží při nákupu nové elektroniky na splátky. Nízké měsíční splátky jsou lákavé, ale přesto dost lidí podcení jejich měsíční pravidelnost, která je následně dostane až do problémů s dluhy.

Další lidé, kteří jsou dluhy značně ohroženi, patří do věkové skupi-

ny v rozmezí 25–34 let. Pakliže se opět zaměříme na vysokoškolské prostředí, tak právě v tomto věku obvykle dochází k ukončení studií na vysoké škole, založení rodiny a kompletnímu osamostatnění. S tímto procesem se tak pojí i následné náklady s budováním nové domácnosti. Vzhledem k neustálé a neúměrně stoupající ceně nemovitostí je u většiny mladých rodin potřeba řešit své začátky formou půjček a hypoték. Mnohdy však taktéž i tito lidé neodhadnou dostatečně přesně výši svých nákladů a příjmů, délku splacení, nepropočítají si dostatečně úroky z vypůjčené částky, RPSN, další poplatky a opět se dostávají do dluhové spirály, během které k úhradě závazků jsou nuceni si nabírat další půjčky.

Většina bankovních institucí působících v České republice mile rádo poskytne úvěr studentům. Řada z nich nabízí celou paletu možností, jak si peníze půjčit. Ať už klasické úvěry, nebo například kontokorent, což je doplněk k běžnému účtu, který umožňuje jít klientovi „do mínusu“, pokud nemá na účtu dostatek finančních prostředků. Jedná se tedy svým způsobem také o půjčku, která je však většinou poskytována se značným úrokem, který může činit až dvojnásobek oproti úroku klasické půjčky.

Pro představu se úroky při standardní půjčce pohybují mezi 6–10 % z vypůjčené částky, to znamená, že pokud si vypůjčím 100 tisíc s úrokovou sazbou 10 %, tak bance vrátím celkově 110 tisíc. V případě kontokorentu úroky činí v průměru 12–20 % ze závazku. Pozor! Úrok se může měnit v závislosti na splácejícím období, výši měsíční splátky a celkové vypůjčené částky. Většina bankovních institucí však na svých webech poskytuje bezplatné kalkulačky, kde je možné si všechno nastavit na míru a přesně si propočítat, kolik a jak dlouho budu splácet, případně je možné obrátit se přímo na zástupce banky.

Abychom se při akutní potřebě peněz vyhnuli zbytečnému zadlužení, tak platí jednoduchá pravidla, která pomohou podobným situacím předejít:

1. Důkladně vybírejte poskytovatele půjčky

Na trhu existuje spousta poskytovatelů půjček, čemu je však opravdu dobré se vyhnout, jsou půjčky od lichvářů a dalších pochybných existencí. Prověřte si všechny bankovní i nebankovní instituce, od kterých si chcete půjčit peníze, na internetu, fórech, ale dbejte i na osobní zkušenosti známých.

2. Je daná věc akutně potřebná?

Jsou věci, do kterých je opravdu potřeba občas investovat a vypůjčit si na ně peníze. Pak jsou ale i věci, které nejsou k životu důležité a je zcela zbytečné se kvůli nim zadlužovat. Půjčka na dovolenou? Půjčka na splátku jiného dluhu? Půjčka na Vánoce? Těmto půjčkám se obloukem vyhněte, pokud nechcete spadnout do dluhové spirály. Věděli jste například, že průměrná půjčka na Vánoce v roce 2017 v ČR činila více než 8 tisíc Kč?

3. Propočítejte si, kolik jste schopni splácet a jak dlouho

Předtím, než si půjdu vypůjčit, je nutné z dlouhodobého hlediska si propočítat, jak je na tom můj, případně rodinný rozpočet. Například kolik jsem schopný měsíčně splácet, jak dlouho to vydržím a jsem schopný si to financovat sám? Jaké jsou mé rezervy? Počítejte i s nepřízní v zaměstnání, či vlastním businessu.

4. Důkladně si přečtěte smlouvu

Znáte to. Malá písmenka na konci smluv. Nejsou tam pro legraci. Rozhodně si přečtěte vše na smlouvě do posledního znaku. V případě nejasností se nebojte žádat o vysvětlení druhou stranou.

5. Neutíkejte před problémy

Útěk je jednou z přirozených reakcí našeho mozku. Pokud se už při splácení dostanete do finančních problémů, neignorujte je. Snažte se problémy řešit a vyjít si s bankovní institucí co nejvíce vstřícně.

Závěrem je důležité zmínit, že tento článek nemá působit negativně vůči bankovním institucím. Má upozornit na problematiku týkající se stoupajícího zadlužování domácností, ale i na podceňování úvěrů nejen z řad studentů vysokých škol.

Osobně věřím, že vám článek nejen pomůže trochu si rozšířit obzory, nýbrž také, že vás upozorní na problémy, kterým se i díky němu v budoucnu třeba vyhnete. A jednou v klidu vaší nové domácnosti budete v očekávání nového potomka místo příchozího exekutora. :)

autor: Aleš Kolář

Jak to vidí on: 9 nejtypů holek na Kruháči

Holky jsou z 80 procent důvod, proč se večer chodíme bavit. Holky jsou příčinou rozbrojů mezi kamarády. Přesněji řečeno chvilkových rozbrojů, než si zase dáme panáka a usmíříme se. Protože nejsme holky, že jo. A protože i my stárneme, je nejvyšší čas si najít svoji vysněnou princeznu, která s vámi stráví zbytek života. Tady je přehled těch nejúžasnějších květin, na které u nás na Hnojárně můžete narazit.

Výběva

Už na chodbovici slupne dvě vínka jako malinu a z každé putující lahve zdatně ucucává. Člověk by si myslel, že s tímhle přístupem už bude mít ve 25 letech cirhózu jater, jenže chyba lávky. Tahle holčina to má prostě v genech, má játra z oceli, výdrž jak Nokia 3310. Na Kruháči vypije všechno, co se jí dostane pod ruku, nehladě na to, jestli je to pivo, gin- tonic nebo denaturák. Pokud to má nějaké volty, šup sem s tím. Pravděpodobně studuje lesárnu, takže polovinu žetonů na Gaudeamu můžeme připsat na její účet.

Platonická láska

Už na vaší první akci na Kruháči vám padla do oka. Párkrát jste s ní mluvili, je prostě úžasná. Jenže je tu malý háček. Už několik let chodí s tím samým Borcem, který ji do klubu samotnou nepustí, poněvadž zná její cenu. Takže jen čekáte na úterek, kdy se tady objeví sama a vy s ní pokečáte, dáte drink, založíte rodinu a podobně. Jako z pohádky. Tedy až do chvíle, než z vás Borec udělá kůlničku na dříví.

Rozhodmoška

Věří v to, že vysoká škola se nese ve znamení všemožných smilstev, experimentů a divočiny. Zářezy dělá jako divá a není večírek, aniž by skončila u někoho v loži. Taková knihovna – otevřená pro všechny. Pro někoho vyhledávaná osoba v době depresí, druzí se jí bojí jak čert kříže.

Candy lover

Už od neděle se těší, až si zase zobne nějaké ty nelegální pochutiny. Sotva vltne do klubu, zamíří na toaletu a začne rýsovat. Přepudrovat nos, rozumíš. Šňupe lajny, které by zabily i slona. Pro ni úterní rutina. Ale co si budeme povídat, takových slečinek je pramálo a když už na to přijde, určitě se vám o tom nebude chlubit na potkání. Ale rozšířené zorničky a nutnost vyznávat svým kamarádům sympatie a nehynoucí lásku mluví za vše. Ovšem to poznají jen ti, kteří už takové srandy někdy zkusili. Haha.

Lusičky

Takové to klubičko emancipovaných dívků, které je pro všechny ostatní naprosto uzavřené. Při náznaku sebemenšího závanu testosteronu spustí obranné mechanismy, vytáhnou telefon a začnou tvořit nejkreativnější selfie. A těch selfie jsou tuny. A hned putují na Instagram, na stories. Takže pokud máte takovouhle kamarádku a sledujete ji na Instáči, víte, o čem mluvím. Proklikat se těmito fotkami je za trest, snesitelnější je kulka mezi oči. Klubičko tvoří všude, u baru, na parketu, na záchodech. Avšak úplně nejraději mám, když si stoupnou doprostřed nejfrekventovanější uličky směrem k baru a způsobí naprostou dopravní kalamitu.

Bejby nebude sedět v koulě

Sotva dostane pár voltů pod kůži, pud sebeucty zmizí a Dancing queen vyrazí na parket. A rozjede tam neskutečný bomby. Teda alespoň ona si myslí, že jsou to bomby. Střihne tam pár pohybů z Let's dance, co viděla včera večer, pak plynule přejde na kroky ze zumbly, protože navštívila tři lekce a když se hodně

odváže, střihne do toho nějakéj breakdance ve stylu Brejk Denz Bradz a okoření to trochu Gangnam stylu. V ranních hodinách se to občas posune až na velice svůdné erotické tance a vy nevíte, jestli se máte smát nebo za ní dojít, lehce ji poplácat po rameni a s jemným „No no...“ ji poslat domů.

Marlboroka

Od doby, co se přestalo kouřit uvnitř, si Kruháč vybavuje jen matně. Celý večer tráví na betonových schodech před Kruháčem, s cigaretou v koutku, tahajíc jednu za druhou. Přípustná je pouze pauza na doplnění drinku či na navštívení toalet. Někaké postávání před barem a povídání si v teple? Tss, pojď ven na cigo! Protože pokud svoboda nesmrdí nikotinem, není to svoboda.

Obstarávačka

Tuhle dívku by měla mít každá parta holek. Nadměrného pití se zdržuje, je uvědomělá a vždy po ruce. Takže když to kamarádka přežene, může si být stoprocentně jistá, že Obstarávačka jí podrží ořinu a zachrání ji před možným faux pas. Navíc má většinou s sebou kabelku plnou různých gadgetů, od šminek a tamponů až po příležitostný kebab nebo hever na auto. Protože nikdy nevíš, co se podělá. Se Zagorkou tvoří ultimátní kombo.

Zagorka

Když ji večer holky přemlouvají, ať s nimi jde na akcičku, pokaždé odmítá s tím, že se musí učit a že bude svědomitá, produktivní a takové ty pindy. Chvilí jí to vydrží, ale znenadání se před půlnocí rozrazí dveře, Zagorka grandiózně vchází do dveří, holky jsou z toho

Jak to vidí ona: Typy kluků na párty

Řekla bych, že už jsem konečně v tom věku, kdy jsem pochopila, že se láska na celý život na párty opravdu nehledá, ale stejně tam chodím, protože co kdyby, že jo. Zároveň na cestě za tou pravou láskou (kterou jsem, asi i naštěstí, stále nenašla) jsem měla tu čest poznat tolik různých typů kluků. A možná právě i jako varování jsem si dovolila sepsat charakteristiku čtyř nejčastějších kategorií, se kterými se setkala jistě každá, která alespoň jednou jedinkrát nějakou párty navštívila.

k uvytržení, dotáhnou ji k baru a začnou lámat panáky hlava nehlava. Zagorka chvíli drží, ale na tak monstrózní přívál čupit není nikdo připravený. O hodinu později prosí Poseidona, ať ji z toho dostane a s nastavenou předvolbou na volání 155 se jde vydýchat ven. Naštěstí je tady ale Obstarávačka, která se o ni postará, odvede ji domů, šoupne kyblík k posteli a tak. No a Zagorka se zase nějakou dobu radši nikam nepodívá, ale každý měsíc se to opakuje ve stále stejných cyklech.

Pan Božský

Znáte to všechny, koho by nepřitahoval pěkný sebevědomý kluk. Nutno dodat, že přesně tací to s holkami fakt umí. Začnou tím, jak vám to sluší, naslouchají a vypadají, že mají opravdu zájem. Jak tohle skončí, je na každé z nás, obzvlášť když alkohol dělá také své a velmi rád se tohohle účastní. Ale určitě většina, která se s takovým typem setkala, si pak nejednou ráno řekla, když odcházela z jeho pokoje, jak mohla být tak blbá a skočila mu na to. Jenže někdy takových rán neustále přibývá a postupem času se člověk dozvídá, že nebyla a není jeho jediná. Nebo spíš to věděla, ale nechtěla si to přiznat... No co, k tomu se dá říct asi jediné, ukončí to co nejdřív, nelituj toho, co se stalo, usměj se a buď ráda, že nejsi těhotná.

Loufalec

Jeden z mála typů, kteří opravdu šli hledat svou životní lásku právě do klubu. Ze začátku se chovají jak pan Božský, jsou samá lichoška,

velký zájem, ale většinou mají zvláštní smysl pro humor, který tak úplně nechápete a bohužel stejně tak nebývají ani vašim typem. Jakmile se jim snažíte slušně vysvětlit, že tady to asi úplně neklapne, začnou dotírat ještě více a kolikrát začnou používat citové vydírání, které hraničí až s agresí. Jestli za to může nedostatek pohlavního styku, to nevím, ale jinak si jejich chování vysvětlit nedokážu.

Cizinec

Rozlišitelní jsou už od pohledu a jelikož lidské oko vždy zaujme to, co je v okolí nejvýraznější, stačí milisekunda očního kontaktu a už je u vás. Kéž by to tak fungovalo s klukem, který se vám opravdu líbí, no nic. Alespoň si procvičíte angličtinu a poznáte novou kulturu, i když pro ně je kultura asi to poslední, co by u vás chtěli poznávat. Pak už jen doufáte, že ten dotyčný tu byl poslední týden na Erasmusu. Ale stejně pak chytáte srdeční záchvat pokaždé, když kolem vás nějaký projde, protože si jsou sakra podobní a někdy to v té tmě prostě fakt není poznat. Dokonce se tu vyskytují tací (osobně mám zkušenost s jedním, ale věřila bych, že jich na EFGěčku sídlí víc), kteří vám nabízejí nabídku k sňatku kvůli prodloužení jejich víza a slibují vám za to „rich life“ plný Louis Vuitton kabelek a Moschino parfémů, jako by snad jen na tomhle záleželo. Takže ne, díky... a snad už se nikdy nepotkáme.

Ubořák

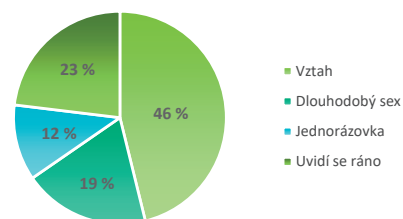
Kombinace pana Božského a zoufalce. Člověk neví, jestli má takový případ litovat, nebo by si zasloužil preventivní facku. Je to většinou vcelku pěkný typ, který vás během večera nabaluje, ale současně mu není blbé to zkoušet

před vámi i na vaši kamarádku. Ale když něco potřebuje, tak jste to zrovna vy, komu píše. Každopádně od takového co nejrychleji ruce pryč. Každá holka má na víc.

Zároveň mě také nad pivkem napadlo, kde jinde než na Kruháci, udělat takový menší průzkum. Zeptala jsem se tedy ve zdejších klubech pár kluků, co přesně hledají, když se seznámí s holkou na párty. Musím říct, že v momentě, kdy mi 5 z 5 dotázaných řeklo, že něco vážnějšího, začala jsem pochybovat o jejich důvěryhodnosti, i když jsem byla mile překvapena. Nebo jsem se ptala špatné kategorie.

Každopádně, jak dopadl můj průzkum vidíte na přiloženém grafu a musím uznat, že si jistě každá přijdeme na své.

ZA JAKÝM ÚČELEM SE SEZNAMUJETE S HOLKAMI NA PÁRTY?

Já vám tedy přeji, ať každý v klubech najdete, co hledáte, ať už chcete prožít jen hezký večer, nebo hledáte něco, co neskončí po projití uličky hanby mezi kolejkami, a že ty šance, vzhledem k anketě, jsou velmi vysoké! Tak třeba někdy na Kruháci.

autoři: Martin Liška, Nikola Řeháková

Carmen Mayerová a Petr Kostka

Jak vzpomínají na své začátky a co si myslí o dnešní generaci?

Za uskutečnění tohoto úžasného rozhovoru děkuji samozřejmě nejen paní Mayerové a panu Kostkovi, kteří byli tak hodní a udělali si na mě a mé otázky čas, ale také mojí dlouholeté kamarádce, která nám setkání zprostředkovala. Nad skvělým čajem jsme se během chvíle rozpovídali o všem možném a jsem si jistá, že „veselé historky z natáčení“ by vydaly spíš na celou knihu než jen na jeden článek. Je mi tedy ctí Vám na těchto stranách přinést alespoň malou ukázkou z našeho povídání.

Bio zpovídání

Jméno: Carmen Mayerová

Povolání: herečka

Krátký životopis: Rodina Carmen Mayerové pochází z Mallorky. Carmen se začala herectví věnovat již v šestnácti letech, nejprve v Hradci Králové, později pak nastoupila do Městských divadel pražských. Známe ji z mnoha divadelních, televizních i seriálových rolí.

Bio zpovídání

Jméno: Petr Kostka

Povolání: herec

Krátký životopis: Petr Kostka pochází z rodiny s dlouhou hereckou historií. Má za sebou nespočet žánrově rozmanitých rolí v televizi i divadle, včetně Národního divadla, věnoval se také dabingu, je již dvojnásobným držitelem ceny Thálie.

Pane Kostko, máme za sebou Vánoce. Nastaly u Vás během uplynulého roku nějaké zásadní změny, významné události, úspěchy, se kterými si budete číslo 2018 vždy spojovat?

P. K.: V létě jsem se dožil 80. narozenin. Zásadní změna tím nenastala, ale významná událost, úspěch to rozhodně je. Kolik mých přátel, mých vrstevníků již odešlo, již dávno nežijí. A mnozí byli mladší než já. A tak ten fakt, že tu ještě jsem a zatím poměrně zdrav, beru jako dar. Jako určitý

bonus od osudu. A zda si s tím číslo 2018 budu vždy spojovat? To záleží na tom, jak dlouho bude trvat to „vždy“.

Jste oba, Vy i paní Carmen, velmi časově vytížení. Kde všude Vás momentálně mohou diváci spatřit, ať už v televizi či na jevišti?

P. K.: Myslím, že ani v televizi nevědí moc dopředu, kdy a co nasadí k vysílání. Natož my. Ale divadlo víme. Jako penzisté už hraje jen pohostinsky tam, kde je o nás zájem. Já hraji v divadle Ungelt, v Divadle v Rytířské

a ve Východočeském divadle v Pardubicích.

C. M.: Mám krásné role a velmi si toho vážím. Divadlo Ungelt, Viola, Na Fidlovačce, v Divadle na Vinohradech, U Valšů a v Městském divadle v Mladé Boleslavi. Opravdu směsice krásných rolí.

„Práce s vlastním tělem a duší není lehká a můžete ji brát lehkovážně nebo vážně“ (PK)

Paní Mayerová, Vaše rodina pochází z baleárského ostrova, z Mallorky. Předpokládám, že máte ráda moře, teplo. Zima Vám nevádí, nebo už se těšíte na léto?

C. M.: Zima mi nevádí, mám ji ráda ostatně jako všechna roční období a moře miluji.

Kdy přišla Vaše rodina do Česka? Byla to velká změna? A kdy Vás poprvé napadlo, že byste chtěla být herečkou?

C. M.: Rodiče přišli během druhé světové války a pro mou maminku to musela být velká změna. Být herečkou mě napadlo, když mi bylo šestnáct let a taky jsem to hned usku-
tečnila.

Pane Kostko, Vás přivedla k herectví Vaše rodina, která má velmi dlouhou hereckou historii. Myslíte, že kdyby se Vaši předci věnovali jinému povolání, že byste směřoval k herectví i tak? Nebo by Vás osud zavál jinam?

P. K.: Co já vím! Ale myslím, že bych dělal něco zcela jiného. Jablko totiž opravdu nepadá daleko od stromu. Ale mám kolegy, jejichž rodiče o herectví nikdy snad ani neslyšeli a ani slyšet nechtěli, a přesto děti utekli k divadlu. Já ale o herectví až do jinošství vůbec neuvažoval.

„Až těsně před maturitou se to ve mně nějak všechno převrátilo a šel jsem na herectví“ (PK)

Jak vzpomínáte na svá studentská léta, na Vaše mládí?

P. K.: Mě bavil těsnopis. Nevím proč. A psaní na psacím stroji. Také nevím proč. A matematika, fyzika, chemie. A zeměpis. A účetnictví. Proto jsem také šel na obchodní akademii. Tenkrát se jmenovala Vyšší hospodářská škola. Až těsně před maturitou se to ve mně nějak všechno převrátilo a šel jsem na herectví.

A jaké byly Vaše herecké začátky? Kde to bylo, mívali jste při prvních

vystoupeních trému, měli jste nějaké herecké vzory?

P. K.: Už si moc nevzpomínám, ale určité nějaká tréma byla. Ať už trémou nazýváme strach něco nepoplést nebo strach z neúspěchu u publika či pocit zodpovědnosti. Práce s vlastním tělem a duší není lehká a můžete ji brát lehkovážně, nebo vážně. Já ji bral a беру vážně. Hereckých vzorů jsem měl řadu, ale ne abych je napodoboval. Byly mi vzorem svým postojem k naší práci. Svou pílí a pokorou.

C. M.: S profesionálním divadlem jsem se setkala už ve svých třinácti letech, kdy jsem v Krajském oblastním divadle v Trutnově hrála dětské role. Trému jsem nemívala – cítila jsem se jako ryba ve vodě. Milovala jsem a dodnes obdivuji a vzpomínám na Karla Höggera a Danu Medřickou.

„V každé době ten dospělý svět připraví to mládí o iluze, ale přesto se musíte přenést a podržet v sobě ten ideál“ (CM)

Kdy a jak jste se poznali? Hráli jste spolu ve stejném divadle? Nebo dokonce přímo ve stejné hře?

P. K.: Carmen, pověz něco, já si to už nepamatuju.

C. M.: Já to povím ráda. Poznali jsme se, když jsem přišla do pražského divadla ABC. Hned se nám zablesklo před očima a bylo to. Později jsme spolu hráli i ve stejné hře.

Jak jste již řekli, jste dost vytížení. Když máte volno, jaké jsou Vaše koníčky, co Vás zaručeně uklidní, odreaguje?

P. K.: Já rád čtu. Ale moc toho nenačtu. Dost brzo usnu. Obvykle tak na první, nebo druhé stránce. Ale to nevádí. Příště začnu znova.

C. M.: Já jsem od podstaty klidný člověk a od divadla se odreaguji tím, že jsem doma a dělám vše s tím spojené. Od domova se zase odreaguji v divadle. Za koníčka bych mohla považovat květiny. Ráda se o ně starám. Mám tři balkony, takže práce habaděj.

Jaký máte vztah k přírodě, ke zvířatům? Setkali jste se třeba během natáčení s nějakými zajímavými zvířaty, máte nějakou veselou historku?

P. K.: Kůň! Hodně jsem v mládí točil s koňmi. A miloval jsem vyjížďky do přírody i mimo filmování. Vyjížďky ranním lesem, kůň v mlze pode mnou, pak jízda bílou tmou, pak těsně pod mlhou, když zvolna stoupala – jen já a ta živá hmota, se kterou jsem byl v tu chvíli srostlý... Párkrát mě shodila, ale to veselá historka není.

C. M.: Přírodu mám samozřejmě ráda, ale jsem spíš městský typ. Mám ráda město, parky, zahrady.

„Mám krásné role a velmi si toho vážím“ (CM)

Je vůbec nějaká role či postava, ať už v divadle nebo ve filmu, na kterou jste neměli štěstí a chtěli si ji zahrát? Případně kterou jste hráli a chtěli byste si ji zopakovat?

P. K.: Ne. Netrpěl jsem takovými tužbami a netrpím. A něco si zopakovat? Možná některou roli z mládí, nějakého milovníka, ale nemám na to už vizáž.

C. M.: Ano. V mládí jsem si přála zahrát Svatoú Janu. Bohužel mě minula.

Co si myslíte, že by lidé obecně měli dělat pro splnění svých snů? V čem byste řekli, že mají dnešní mladí lidé největší nevýhody a v čem naopak výhody?

P. K.: Co dělat? Na to vám uspokojivě neodpovím. Snad... hltejte vědomosti. Dokud máte mladý mozek, který všechno nasává. Buďte vytrvalí a trpěliví. A k tomu vám přeji zatracenou nezbytnost a to je štěstí. Nevýhodu máte stejnou jako my starší. Že čas nesmírně, neuvěřitelně letí. Výhodu oproti nám máte velikou. Můžete cestovat. Poznávejte svět. I nezdary pak uvidíte menší, méně tragické, zkrátka jak se říká – ze hřbetu koně.

C. M.: Neměli by se svých snů vzdávat. Mít ideál je nezbytné. Jít za svou představou a nenechat se odradit. Pokud možno hledat k sobě podobně smýšlející lidi. Nemyslím si, že by dnes bylo něco výhodnější. Každá doba má své. V každé době ten dospělý svět připraví to mládí o iluze, ale přesto se musíte přenést a podržet v sobě ten ideál. Je to těžké. Někdy, když pozoruji to lidské hemžení, mám pocit, že se svět řítí do záhuby. Ale jelikož znám spoustu báječných mladých lidí, věřím, že se to nestane.

A na závěr pro Vás mám naši tradiční otázku. Jaký je Váš názor na klecový chov drůbeže?

P. K.: Je nás mnoho, nás lidí. A chceme a musíme jíst. Ale pokud někdy zahlédnu záběry, jak to potřebné jídlo vyrábíme, jsem otřesen. Ta zběsilá produkce je nejen nehumánní k těm tvorům, ale i na úkor kvality toho budoucího jídla... Myslím, nevím.

C. M.: Asi to jinak nejde, ale mělo by to být pod větší hygienickou kontrolou. To, co jsme viděli v televizních záběrech, je podle mého chyba člověka – je to výsledek nezodpovědnosti – jednoduše řečeno „šlendrián“.

autor: Tereza Bečková

Vaření s iZUNem aneb Vánoce kdykoliv!

Také se vám stýská po té vůni vánočního stromečku, pohádkách a hromadě skvělého jídla? Nevěšte hlavu! I teď na začátku letního semestru si můžeme tyto chvíle Vánoc připomenout. A není lepšího způsobu, jak to provést než skrze jídlo! Proto jsme si pro vás připravili tříchodové štedrovečerní menu, které zvládnete připravit rychle i v kolejních podmínkách. A do kapsy přitom také nebudete muset sahat moc hluboko.

Polévka Hladovka

10-15 min

Pokud máte velký hlad, ale zrovna se vám nechce moc vyvářet, Hladovka je ideální způsob, jak hlad zahnat.

Budete na ni potřebovat:

- zhruba 1 větší hrnek mražené zeleniny
- půl hrnku písmenek
- kovářský bujón
- sůl
- pepř
- polévkové dochucovadlo (za mě vede Kucharek)

Postup:

Přivedeme vodu do varu a vsypeme do ní písmenka. Po cirká 5 minutách přidáme mraženou zeleninu a opět necháme chvíli povařit. Když jsou písmenka takzvaně al dente, přidáme bujón a pořádně ho v hrnci rozmícháme. Nakonec osolíme, opepříme a dle potřeby přidáme i dochucovadlo. To aby to mělo lepší šmak.

Bramborový salát a rybí prsty

Bramborový salát je pro mě neodmyslitelnou součástí Vánoc. Dá se jíst skoro se vším a hlavně kdykoliv. Proto není divu, že tu nesmí chybět.

Na čtyři porce bramborového salátu je potřeba:

- 4-5 větších vařených brambor
- 250 g zeleninové směsi na bramborový salát (koupíte v každém větším supermarketu)
- 1 malá plechovka krášku
- 4 vařená vejčička
- 3-5 kyselých okurek (váleží podle velikosti)
- 1 cibule
- 1 jablko
- 1 velká majonéza
- lžíce plnotučné hořčice
- sůl
- pepř

Postup:

Uvařené, vychladlé brambory a vejčička oloupeme a nakrájíme na drobné kostičky. Dáme do misky společně se zeleninovou směsí, hráškem, nejmenší nakrájenou cibulí a okurkami. Dále přidáme oloupané a nakrájené jablko, lžici hořčice a majonézu. Vše pořádně promícháme. Osolíme, opepříme, dle potřeby ještě přidáme majonézu nebo hořčici a znovu promícháme.

Jelikož jsme pouze chudí studenti, budeme k salátu, místo kapřího filetu, podávat rybí prsty. Příprava je velice snadná a rychlá.

Budeme potřebovat:

- balení rybích prstů
- olej

Postup:

Na pánvi si rozežřejeme olej a opatrně do něj naskládáme rybí prsty. Pozor, nejspíš to bude ze začátku prskat! Prsty osmažíme z každé strany do zlatova a máme hotovo.

Skořicoví šnečci

Doba pečení: 25 minut na 180 stupňů

A na závěr sladká tečka v podobě skořicových šneků, kteří jsou vynikající jak samotní, tak například s teplým mlékem. K předvánočnímu maratonu filmů ideální.

Ingredience na šneky jsou:

- listové těsto (ideálně již vyválené)
- jedno vejčičko
- balíček skořicového, mandlového či vanilkového cukru
- mletá skořice
- hrst Granka

Postup:

Listové těsto rozvineme na tenký plát. V mističce si rozšleháme vejčičko, kterým těsto následně potřeme, aby bylo lepkavé. Celé těsto rovnoměrně zasypeme Grankem, vanilkovým, mandlovým a skořicovým cukrem a trochou skořice. S cukrem a Grankem nemusíte vůbec šetřit, se skořicí ale opatrně. Dále celé těsto srolujeme do válečku a nakrájíme na kolečka zhruba 1 cm široká. Poté naskládáme na plech a svrchu přetřeme vejčičkem, aby nám šneci při pečení chytli krásnou zlatou barvu. Pečeme v rozehřáté troubě na 180 stupňů cca 25 minut, dokud šneci nezezlátnou.

Doufám, že se Vám zmíněné recepty osvědčí a za iZUN.eu přeje dobrou chuť!

autor: Kristýna Plehková

Když se řekne ČZU...

Ať už na ČZU patříte mezi ostřílené mazáky, nebo jste zatím ještě spíš vyjukaný prvák, jedno je jisté; každý z nás si postupně k tomuto místu, na němž trávíme svůj čas zpravidla hned několik dní v týdnu (někteří více, jiní méně), vytváří určitý vztah. Ať chceme, nebo ne, možná dokonce aniž bychom si to uvědomovali. Samozřejmě to může být vztah kladný i záporný, z velké části založený na tom, co ve škole zažijeme a prožíváme a s čím si pak tudíž budeme toto místo spojovat.

Vzhledem k nejrůznějšímu zaměření jednotlivých fakult a množství oborů je ČZU bezpochyby rozmanitá škola, a tak i lidé, které denně potkáváme po celém areálu, jsou neuvěřitelně rozmanití. Každý z nich je tu z jiného důvodu, někteří na tuto školu cíleně chtěli, někteří se tu třeba ocitli zcela náhodou. Pro některé je to každodenní boj, pro jiné zase pohoda a úleva. Někdy nekonečná zábava, jindy zase nekonečné nervy a stres. Někdy únava a nevyspání po party, jindy zase po nočním učení se na zkoušku... Ale většina z nás si zde podvědomě našla, nachází (či teprve najde) něco, co nám vytane na mysli jako první, když se řekne ČZU. Něco, co pro nás toto prostředí typicky vystihuje, ať už v pozitivním, či negativním smyslu.

Možná vás napadne, že právě vzhledem k výše zmíněné rozmanitosti se nikdy nemůžeme shodnout, co je vlastně pro ČZU typické. O to více vás pak zřejmě překvapí, že i přesto se našlo hned několik věcí, které studentům nejčastěji problesknou v myšlenkách ve spojitosti s těmito třemi, na první pohled obyčejnými, písmeny.

Oslovili jsme 200 studentů. Zcela náhodně, v různé dny, na chodbách, před posluchárnami, studenty všech fakult z různých oborů i ročníků, od prváků, co tu jsou teprve pár měsíců, až po magistry a doktorandy, kteří zde „žijí“ již několik let. Byly jim položeny následující dvě otázky:

Co se Vám vybaví, když se řekne čzu? Byla pro Vás čzu primární volba, nebo jste původně chtěli jinam?

Přiznávám, že po oslovení prvních dvaceti studentů, díky nimž jsem získala v podstatě dvacet různorodých odpovědí na 1. otázku, jsem si dělala jen malé naděje, že bude vůbec možné z průzkumu vybrat nějaké nejčastější odpovědi. Nicméně opak je pravdou a zde vám přiná-

ším výsledky svého bádání mezi suchdolskými zemědělci!

3 nejčastější odpovědi:

Velký a krásný areál
Kamarádi, fajn lidi
Party, alkohol, zábava

Mezi další často zmiňované odpovědi patří například: zemědělství, příroda, zelení, rostliny, zvířata, BUS 107, logo ČZU, Suchdol, pohodová atmosféra...

Odpovědi na druhou otázku, zda pro Vás byla ČZU primární volbou, nebo jste měli jiné plány, už sice nebyly tolik rozmanité, přeci jen bylo potřeba rozhodnout se mezi ANO a NE, ale zase lze říct, že obě skupiny byly poměrně vyvážené a vyrovnané; posuďte sami.

82 x NE
118 x ANO

A protože mnoho respondentů dalo dohromady jak krásné, tak i velice vtipné odpovědi, zde jsme vybrali několik citací a hlášek samotných studentů; třeba vás pobaví, rozesmějí, dojmou či inspirují.

„ČZU je takový průsečík mezi lidmi, tak trochu pupek světa. Kohokoliv se zeptám, řekne mi, že studuje tady, na ČZU.“

„Možná to bude znít trochu zvláště, ale mně se vybaví pocit domova.“

„Vše pohromadě, příjemná atmosféra, skvělá poloha.“

„Myslím si, že ČZU je hodně známá tím, že tu pořádáme Miss Agro, plno lidí mi říká, že to zná.“

„Vybaví se mi zelená. Barva. No, chlast taky...“

„Opilí myslivci na Gěčku!“

„Vybaví se mi rozhodně roky mého života strávené na ČZU.“

„Holky, super akce, pivo!“

„Mrkev!“

„Multikulturnost.“

„Univerzitní tým podvodního rugby.“

„ČZU je pro mě univerzita s obrovským množstvím možností.“

„Našel jsem kdysi u babičky ve skříni dědečkův diplom z ČZU a to rozhodlo.“

„Nekonečná dřina a vyčerpání, ale jindy zase odhodlání a nadšení do studia.“

„Máme traktory a pole!“

„Sex na kolejích... s širokým obecnstvem.“

„Je tu zima. Sedím prostě na přednášce v bundě, proč?“

„Vidle, krávy a lamy.“

„Pospolitost. Podle mě ani není třeba nic jiného dodávat. To slovo pro mě vystihuje všechno.“

autor: Teréza Becková

#rozjedesnami

Pojď to s námi rozjet!

Carsharing pro studenty a zaměstnance
ČVUT, ČZU a VŠE.

Uniqway
powered by ŠKODA AUTO

Staň se součástí služby, kterou vytvořili studenti!

- # Vydej se na výlet za 4,90 CZK/km a 29 CZK/hod.
- # Z každých 24 hodin platíš jen prvních 10!

- # U nás je to bez registračních poplatků.
- # Neplatíš za benzín.

Službu vytváří:

Partneři projektu:

ŠKODA AUTO DigiLab

www.uniqway.cz
[facebook/uniqway](https://facebook.com/uniqway)
[instagram/uniqway.cz](https://instagram.com/uniqway.cz)

Když se tvrdá práce vyplatí

Kateřina Vacková je neuvěřitelný člověk. Již ve 22 letech jí byl diagnostikován nádor, který byl úspěšně vyléčen. A právě to byl pro Katku první impulz, proč založit neziskovou organizaci Loono. A že nevíte, o co se jedná? Loono je tým mladých lékařů, studentů lékařských fakult a jiných nadšenců, kteří společně učí, že na zdraví a prevenci záleží. Především se zaměřují na prevenci rakoviny varlat a vaječníků. Možná jste někde zahlédli hashtag #prsakoule a #zijessrdcem. A to je přesně důvod, proč jsme se sešli s Katkou a její pravou rukou Petrou a popovídali si o celém tomhle projektu. Naše první setkání proběhlo již v listopadu roku 2018, zbytek je čerstvá záležitost. Je fascinující, co se dá zvládnout za pouhý rok.

Studovala jsi na LF, kde je studium poměrně náročné. Jak jsi dokázala skloubit studium, práci a Loono?

K: To je jedna z nejčastějších otázek, kterou u rozhovoru dostávám. Já asi nemám žádný speciální grif na time management, ani nemám nějaký speciální recept na to, jak žít. Spíš jsem si jen ujasnila, co je pro mě v životě důležité, co všechno chci vidět a zažít a poskládala jsem si ty priority tak, abych to stihala. To znamená, že třeba opravdu moc nemám čas na televizi a seriály, ale na druhou stranu často sportuju, vídám svoji rodinu a vedu svůj vlastní projekt, o kterém si myslím, že mě každý den učí hodně nových věcí. Takže zpátky k tvojí otázce, jak jsem to všechno stihala. Nevím, já jsem asi spíš věděla, že to chci stíhat a to mi pomohlo všechny ty věci dělat efektivněji, prioritizovat si je, protože když ráno chodíš do školy od 8 do 12, pak chodíš od 12 do 5 do kanceláře do práce, a pak ještě po večerech řídíš neziskovku, tak to není úplně jednoduché. Ale když víš, že všechny ty tři věci potřebuješ, aby tě do budoucna někam dostaly, tak věřím, že se to všechno skloubit dá. Já mám oblíbený citát: „Velké dveře úspěchu se točí na malých pantech disciplíny“. A myslím si, že disciplína je věc, která mě definuje. Hodně v pracovním životě, protože vím, že mám nějaké povinnosti a vím, proč jsou ty věci důležité do budoucna. Že to nejsou věci, které musí být dokončené teď, ale že každá z těch věcí mě do budoucna dostane někam dál.

BIO zpovídaných

Jméno: Kateřina Vacková

Povolání: ředitelka

Krátký životopis: *Narozena 2. dubna 1991, pochází z Mostu. Ve 22 jí bylo diagnostikováno nádorové onemocnění vaječnicků. Naštěstí vše dopadlo dobře a krátce na to, v roce 2014 založila neziskovou organizaci Loono. Je to úspěšná absolventka 1. Lékařské fakulty UK v Praze a nyní se věnuje čistě vedení organizace. Byla vybrána časopisem Forbes, jako jedna z osobností žebříčku 30 pod 30 a její hlavní uznávanou životní hodnotou je disciplína.*

BIO zpovídaných

Jméno: Petra Bourková

Povolání: provozní ředitelka

Krátký životopis: *Kateřiny pravá ruka. V Loono zastává od roku 2017 pozici COO. Společně s Kateřinou tvoří bijící srdce organizace a bez jejich úsilí by nic takového nefungovalo. Shodou okolností je Petra absolventkou naší Provozně ekonomické fakulty na ČZU.*

Byla jsi na stáži v Harvardu. Jaké to bylo? Dalo ti to něco extra?

K: Tak určitě! (Je z hokejové rodiny pozn. red.) Něco. Něco je asi slabé slovo, protože mi to dalo snad úplně všechno. Já jsem byla v Americe poprvé a úplně poprvé jsem se střetla s jejich kulturou, jejich stylem přemýšlení a nadchnul mě. Já takhle žiju. Já žiju v domnění, že všechno je možné, všechno, co si umaneš, můžeš. Strašně dobře se mi tam pracovalo, dobře se mi mluvilo s těmi lidmi o tom, co chci v životě dělat a musím říct, že mě neuvěřitelně podpořili. Řekli mi, že o prevenci si opravdu lidé zaslouží vědět po celém světě a že mi pomůžou, abych to rozjela případně i tam. Jinak co se týče stáže na Harvardu jako takové, byl to asi nejtěžší půlrok mého života. Nejen, že jsem ráno skypovala se svým českým týmem, v Americe ve 3 a.m. a potom od 6 pracovat do 6, do 8 v ne-

mocnici a pak třeba ještě něco dodělávat večer doma, to úplně nebyl med. Navíc ještě když vám dokola opakují: „Doufám, že si uvědomujete, že jste na nejlepší škole na světě a že by děti vraždily, aby tady mohly být místo vás“. Ten tlak je opravdu veliký. Na druhou stranu já věřím tomu, že je to opravdu prestižní škola, kde učí nejlepší učitelé, probíhá tam ten nejlepší výzkum, ale myslím si, že problémy studentů medicíny tam a tady jsou naprosto identické. Všichni se učí, všichni jsou vystresovaní. Nemyslím si, že by medicí z Harvardu byli chytřejší než medicí v Česku. Je to čistě jen o tom, jaké má ta škola renomé. Je tedy pravda, že ty finance jsou tam hodně cítit, že ty děti tam za to studium platí, u nás ne.

Byl ti nalezen nádor, kde jsi našla sílu bojovat a nezlomit se?

K: Samozřejmě v první fázi to byl šok, na druhou stranu si na to už moc nevzpomínám. Člověka to ve 22 letech překvapí a zaskočí a pak přemýšlí co dál, ale mně se to všechno dělo tak strašně rychle a ta péče byla tak dobře zvládnutá, že si ani nevzpomínám, že bych se nějak významněji hroutila nebo to víc prožívala. Já jsem věděla, že musím podstoupit operaci a spíš jsem to brala z pozice studenta medicíny, kterého zajímá, co se bude dít dál. Nebrala jsem to z pozice pacienta, který se bojí o svůj vlastní život. Takže jsem se ptala doktorů, jaké léky mi dají a tak dále a pak jsem si to hledala ještě v medicínských knížkách, takže můj postup byl takový trošku patologický.

Když už jsi teď po škole, plánuješ se věnovat Loono nebo se chceš věnovat té „opravdové“ medicíně?

K: Těší mě, že říkáš v uvozovkách opravdové medicíně a jsem moc ráda, že tady se mnou sedí naše provozní ředitelka Petra, protože jsem udělala to rozhodnutí věnovat se Loono někdy na jaře letošního roku, takže už jsem dokončila školu s vědomím, že do toho půjdu naplno. Protože už jsem do toho investovala spoustu energie a času a bylo by mi líto, kdybych v tom nepokračovala a nepokusila se tu nadací postavit na opravdu profesionální úrovni. Tak, aby měla stále financování a aby měla základ i v personálním řízení. V říjnu k nám nastoupila Petra a společně teď tu nadaci vedeme.

Plánujete rozšířit Loono do zahraničí?

P: Ano, určitě máme ty ambice, uvažujeme jak o rozšíření na Slovensko, což nám přijde jako takový dostupnější trh, protože je velice podobný tomu českému. Na druhou stranu se nebojíme rozšíření jak do evropských států,

tak za oceán. Přihlásili jsme se do Sanfranciského startupu, což je startupový inkubátor/akcelerator, kam přijímají i neziskovky, ne jenom komerční byznysy, takže se chceme akcelarovat i v zahraničí. Víme, že ta prevence se netýká jen nás a že by se to mělo rozšířit celosvětově.

K: Stejně tak odlétáme na dovolenkovou cestu do Asie, takže i v Singapuru budeme mít nějaké schůzky na to, abychom si tam našli nějaké partnery a případně to rozjeli i tam.

Už jsou to 3 roky, co Loono funguje. Dalo by se říct, že organizace splnila tvá očekávání?

K: Za prvé je nutno říct, že já jsem žádná očekávání neměla. Já jsem nevěděla, do čeho jdu. Vůbec. Pracovala jsem jako event managerka a produkční, ale mít svůj vlastní projekt, to by mě ani ve snu nenapadlo, co všechno to bude obnášet. Takže nevím, jestli to splnilo mé očekávání, protože opravdu žádné nebylo. Hlavně jsem úplně původně chtěla pomáhat ženám s rakovinou vaječnicku, kterou jsem měla já, ale zjistila jsem, že tam není moc systém, jak jim pomáhat. Většinou jsou to ženy kolem 70 let, takže to není úplně ta cílovka. Ale postupně jsme začali mluvit s mladými lidmi o zdraví, o rakovině, o prevenci a z toho vykrystalizovalo to, co je teď. Takže nemohu říct, že bych očekávala, že tohle bude na začátku, protože to, co je teď, se vyvinulo po cestě.

Máš nějakou vizi, jak to bude vypadat, až budete slavít páté výročí?

P: Za rok určitě budeme větší, jednak do počtu členů, jak Petra zmínila. Může tam být zahrnuto i Slovensko, ale já si myslím, že ten růst bude hlavně co se týče kvality. Protože my samozřejmě ještě pořád ladíme strukturu a procesy. Teď jsme se hodně posunuli v tom, že už máme Shoptet, platby přes GoPay, vstupenky přes GoOut. Snažíme se hodně zjednodušit takovéhle dennodenní věci. To věřím, že se hodně posune a stejně tak se posune spolupráce s odbornou lékařskou veřejností, protože už teď mluvíme na konferencích, přednášíme o tom, jak se učí o prevenci, učíme doktory. Věřím, že do budoucna budeme hodně pracovat i na takových věcech. Jinak za rok už bude mít kampaň Žiješ srdcem dalších 50 000 vyškolených lidí, teď domlouváme to, že budeme školit na největších českých festivalech, jako jsou Colours, Rock for people, pojedem na Slovensko na Pohodu, takže si myslím, že to bude podobné jako tenhle rok, co se týče počtu aktivit. Plus už plánujeme rozjet ten zahraniční růst.

K: Teď ty naše aktivity jsou nejen, že školíme veřejnost, ale také se zabýváme školením ve

firmách, což se stalo velice oblíbené, protože je doba, kdy si zaměstnavatelé uvědomují, že zdraví zaměstnanců je důležité a že k té efektivitě je tohle tím klíčem. Má to pro nás velký význam v tom, že si to necháváme od firem zaplatit, ale jsme potom schopni školit zdarma ve školách. Takže jejich peníze pomáhají dvakrát. Jednou, že se starají o zdraví svých zaměstnanců a dále nám pomáhají, abychom mohli uhradit školení a výjezdy do středních škol a mohli vzdělávat víc a víc lidí.

V rozhovoru pro Czech Slovak Leaders jsi zmínila, že bys v budoucnu chtěla zaměstnávat mediky, aby nemuseli pracovat ve fast foodech a mohli získat nějakou praxi a více informací.

K: Určitě. Přece jenom, medik se hodně učí, ale taky potřebuje nějaké peníze. Ne všechny z nás podporují rodiče. Mě třeba rodiče podporovali, ale já jsem i tak chodila do práce, takže věřím, že když oni budou pracovat pro nás a budou jezdit do těch škol a firem dělat workshopy, tak si za to zaslouží být adekvátně ohodnoceni jako za jakoukoliv jinou brigádu a nemusí pak chodit pracovat třeba do kavárny. Protože to školení určitě rozvíjí jejich komunikační a prezentační dovednosti, které potom následně využijí v budoucí praxi.

P: Já musím jen souhlasit, protože já, jakožto člověk, který přišel z venku, pro kterého medicke prostředí bylo cizí, tak jsem byla velice příjemně překvapená, jak tito medicci nejen, že zvládají náročné studium, věčně strávené večery v knihách, tak umí báječně prezentovat, jsou to velice vstřícní a empatictí lidé. Takže opravdu když pak vidíme, jak školí, jak se nebojí stoupnout si mezi „bandu kravačáků“ v nějakém korporátu a během dvou minut je uvolnit otázkou „Kdo má rád prsa?“, tak jsem hrozně pyšná a vidím, že to má smysl.

K: Že jim to pomůže, aby z nich do budoucna byli lepší doktoři, kteří se budou umět zajímat o prevenci a že budou umět odpovídat lidem laicky, protože sám asi víš, že když se doktora na něco zeptáš, tak ne vždycky tomu rozumíš.

Jakou máte odezvu od lidí? Jakou máte úspěšnost?

P: Vyškolili jsme dohromady přes 22 000 lidí, děláme přes 25 workshopů ve firmách měsíčně, průměrná účast na workshopu je zhruba 30 lidí.

K: Jinak jsme za celou tu dobu udělali asi víc než 500 workshopů plus ještě ty festivaly, takže jsme toho opravdu zvládli hodně. Jinak co se týče úspěšnosti jako takové, denně nám píše spousta lidí, jak je to super,

co děláme, nebo nám tu zpětnou vazbu projevují tím, že přijdou na naši výstavu nebo workshopy. A asi 35 lidí se nám ozvalo, že si díky nám odhalilo rakovinu včas, díky té první kampani #prsakoule. A to si také myslím, že je „super“ úspěch. Je super, že si to objevili v časném stádiu a všichni to přežili. Ještě velkým pozitivem je to, že spousta lidí díky nám tu preventivní prohlídku navštíví. I když jim nic není, tak toho doktora navštíví. Nebo nám spousta lidí píše, že díky nám začali chodit na preventivní prohlídky, k praktikovi, na gyndu a to bych počítala v řádech tisíců, co mi posílají tyhle zprávy. No a pak mi i nějací kluci posílají fotky svých varlat (hoši, neposílejte! pozn.red.).

Chystáte se rozšířit pole působnosti o další témata?

K: Do budoucna určitě ano. V tuhle chvíli nedokážu přesně říct, co to bude, ale my na těch workshopech přesně vidíme, co ty mladé lidi zajímá. Víme, že je zajímaví pohlavně přenosné choroby, prevence HIV, prevence rakoviny kůže a pozorování znamének, pak psychické zdraví, tzn., že nějaká prevence syndromu vyhoření, jak se udržovat psychicky v pohodě. A samozřejmě si myslí, že lidé budou zajímat témata, jako je antikoncepce, očkování, plodnost a další. Tam ale nebudeme dělat samostatné kampaně, ale budeme určitě dělat takové doprovodné přednášky.

Očekáváte, že se v následujícím roce zvýší zájem lidí o své zdraví?

K: Ano, já věřím, že se nám podaří, i díky nám, i díky tomu vzrůstajícímu trendu, přimět víc lidí, aby se zajímali o své tělo. O to, jakým způsobem předcházet onemocněním, jak dobře tu léčbu dodržovat a společně s tím si myslím, že vzroste i zájem studentů medicíny a mladých lékařů o to, aby své pacienty k té prevenci vedli. O to, aby byli slušnými a komunikačně schopnými doktory. Jak sám asi víš, tak to, na co pacienti nadávají, není péče, ale nadávají na komunikaci. Takže já věřím, že jednak to půjde ve směru prevence a jednak to půjde ve směru zlepšení toho pocitu v kontaktu lékař-pacient.

Máte nějaký vzkaz pro čtenáře iZUNu?

P: Já vám přeji pevné nervy, abyste studium nevzdávali, protože to má smysl a nyní vidím, jak je to důležité si tímto projít. Nejsou to jen ty dovednosti a vědomosti, které na té cestě získáme, bohužel je i dost často zapomeneme, ale je to o tom, že vás to naučí té disciplíně, té kázni, že ty povinnosti se opravdu musí zvládat. Já jsem hrozně ráda, že jsem se na půdě ČZU mohla pohybovat a jsem ráda za to, jaký školský systém tady

u nás je, že jsme schopni svým vlastním úsilím si tu školu vystudovat, že nejsme odkázáni na finanční prostředky.

Jaký je váš názor na klecový chov drůbeže?

P: Tak je nám těch kuřátek líto. Byli bychom rády, kdyby každé kuřátko mělo svých alespoň 10 cm²

K: Moje babička má slepice na zahradě. Tam se mají dobře.

PO ROCE

Postoupili jste za poslední rok v rozšíření Loono do zahraničí? Jak dopadl Sanfranciský startup?

Do YC jsme se nedostali, ale stále bychom rádi časem projekt rozšířili i do zahraničí.

Rozrostla se vaše organizace? Hodně jste mluvili o spolupráci se Slovenskem. Povedlo se vám to zrealizovat?

Růst se nám daří a stále se rozšiřujeme. Slovensko jsme s našimi workshopy také navštívili, ale prozatím tam stálý tým nemáme. Loňský rok jsme se snažili více obsáhnout i menší města České republiky. Katce se také podařilo uspořádat workshop ve Filadelfii při její stáži a také si nás pozvali na workshop do Rumunsku. :-)

Zvýšil se za loňský rok počet vyškolených lidí pro Loono? Jak moc?

Ano, vyškolili jsme dalších 15 000 lidí.

Probíhalo vše podle vašich představ? Je zájem veřejnosti stále tak velký?

Rok 2018 byl pro nás hodně zlomový, zvětšili jsme náš tým o 4 členy na plný úvazek a zdvojnásobili počet workshopů a prodejů našich výrobků na e-shopu. Znamenalo to pro nás velké učení se za pochodu a jsme moc rádi, že je o nás zájem :-).

Plánujete v nadcházející době nějaké projekty?

Nyní je ve fázi příprav nová kampaň na pohlavně přenosné choroby, plodnost, antikoncepci.

Kdybyste mohli použít pouze 3 slova, která by definovala uplynulý rok, jak by zněla?

Dynamika, růst, nadšení.

autor: Marlin Liška

PŘIVEĎ SPOLUŽÁKA NEBO CELOU CREW

Získej odměnu
+ každý z vás za dva
odběry **1 200 Kč***
na studentský život

Unica
plasma

NAJDETE NÁS V HRADČANSKÁ OFFICE CENTER
PŘÍMO NAD STANICÍ METRA A – **HRADČANSKÁ**

733 474 770

WWW.UNICAPLASMA.CZ

*Darovat lze v intervalu 1 krát za 14 dní. Dle ustanovení §32 odst. 2 zákona 373/2011 Sb. o specifických zdravotních službách, podle kterého za krev odebranou pro výrobu krevních derivátů a pro použití u člověka podle jiných právních předpisů a za její odběr nevzniká osobě, které byla krev odebrána, nárok na finanční ani jinou úhradu, s výjimkou účelně, hospodárně a prokazatelně vynaložených výdajů spojených s odběrem její krve, o které tato osoba požádá, a to celkem do maximální výše 5 % minimální mzdy.

Rady a tipy na studentské cestování

Jak lépe si zpříjemnit období studentského života, které mnohdy bývá až příliš stresující a časově tížící, než pořádnou dávkou cestující mánie?

Všichni to známe, hory učení, hodiny stresu, pár žaludečních vředů a kvůli čemu? Někdy je potřeba vypnout, naučit se relaxovat, uvolnit se a nebát se pár věcí pustit z hlavy.

Cestování je jedna z nejlepších alternativ, jak si nejen odpočinout a osvobodit se z každodenního nervového vypětí, ale dává nám taktéž jedinečnou možnost procestovat různé kouty světa, užít si spoustu legrace, poznat nové kultury, naučit se novým jazykům, zvykům a jednoduše se nechat unášet vlnou objevování světa, nových či starých věcí, památek, ale co hlavně, naučíme se pochopit a objevovat sami sebe.

Možnosti, jak vycestovat:

Erasmus

Work and Travel

Workaway

Letní škola

Sportovní kurzy ČZU

Spontánní rozhodnutí s přáteli

Mimo všechny krásné věci, které nás v zahraničí čekají, nás před odjezdem tíží i mnohé zařizování a vůbec přemýšlení nad tím, zda-li je to ať už prakticky, finančně či studijně možné. Napadá nás spousta otázek a právě na ty nejčastější se vám budeme snažit odpovědět.

Jakou organizaci vybrat, kam vycestovat a co vlastně dělat?

Většinou první otázky, které nás napadají, jsou, přes jakou organizaci bude cestování nejlepší a kam přesně bychom chtěli jet. Určitě je důležité si rozmyslet, za jakým účelem chceme vůbec vycestovat. Hned jako první možnost se nabízí Erasmus - což nám nabízí studium na zahraničních školách - pro nás to tedy znamená, že v rámci škol si můžeme na základě jejich seznamu vybrat oblast, kterou preferujeme. Další možností je Work and Travel. Tato organizace zajišťuje vycestování do Ameriky v rámci pracovních letních prázdnin. Většinou se datuje od konce května do začátku devátého měsíce, kdy následuje volný zbytek září a za vydělané peníze máte možnost procestovat USA.

Nedílnou součástí je organizace s názvem Work Away. Tato varianta přitáhne hlavně ty, které zajímá dobrovolnictví a na základě toho můžou navštívit krásné země jako například Norsko, Island a mnoho dalších.

Poslední možností jsou letní školy, které se zaměřují na objevování dané kultury, výuky cizích jazyků, ochutnávání místních jídel a učení se jejich zvyklostem. U krátkodobých pobytů se dá studium cizího jazyka krásně spojit s dovolenou. U dlouhodobějších je možnost studia s pracovními příležitostmi.

Jednou z variant je však i vycestování s přáteli. Tento druh bádání nás téměř nijak neomezuje a vše od ubytování, dopravy, přes stravu a zážitky je čistě a pouze na naší vlastní iniciativě a můžeme si vybrat vše dle naší chuti a zájmu.

Anglicky neumím moc dobře, mohu i tak vycestovat?

Samozřejmě, že ano! Většina z těchto organizací se zaměřuje převážně na zlepšení daného cizího jazyka, dokonce se nemusí jednat pouze o angličtinu. Když už jste v zahraničí, tak vás to ať vědomě či nevědomky donutí komunikovat, protože se nějak domluvit musíte, že ano? A i sebemenší komunikací se jazyk zlepšuje. To, v jaké míře, už záleží na vás.

Jak je to s financemi?

Každá organizace je jinak finančně náročná. U některých se platí ještě před odjezdem/odletem (za účastnické poplatky, případně výučné kurzy, víza). U jiných je potřeba pouze letenka. Taky je velice důležité, zdali jedete studovat, pracovat či dovolenkovat. V rámci Erasmusu se dostávají granty (které ne vždy stačí - podle oblasti se rozlišuje daná částka, mnohdy je doporučováno ještě kapesné), kdežto u Work and

Travel si na vše šetříte sami a zpětně si na vložené náklady vyděláváte pracováním v Americe.

Je studium na zahraničních školách těžké?

Velice záleží na výběru země, výběru školy a v jakém jazyce budete studovat. Vše je potřeba si zjistit předem. První je dobré začít přemýšlet, jakou zemi byste chtěli navštívit. Následně pak hledat školy, které jsou přes Erasmus nabízeny a poté zjišťovat, v jakém jazyce se váš obor studuje. Na každou zemi jsou dány jiné granty, proto v jednom případě budete potřebovat kapesného hodně, v jiném vám bude celkem dostatečně stačit dotace školy.

V následujících ukázkách jsme vyzpovídali několik členů naší iZUN redakce, kteří nám popsali své zážitky z cestování.

Kdo: Verča

Kde: Sever Norska (Finnmark)

Na jak dlouho: Měsíc a půl

Přes co: Workaway

Náklady: Pouze letenka (10 000 Kč)

Popis: Nejlepší věc, kterou jsem kdy udělala! Rozhodla jsem se ze dne na den, zaregistrovala se na Workaway (poplatek 20 euro) a začala hledat rodinu, kam pojeďu. Vybírala jsem, aby to bylo hodně na severu, hodně v přírodě a málo lidí.

Pracovala jsem na ostrově, kde byl turistický areál. Náplní práce bylo zejména uklízet pokoje a vařit (kluci se starali o technické věci - zejména rybářské lodě).

Práce trvala přibližně 4-5 hodin denně - někdy více, někdy méně - hodně záleželo na počtu hostů. Hostitel byl úžasný. Dával nám tipy, kam se můžeme jít podívat. Vyprávěl nám o Norsku, o kultuře a zvycích Norů. Bral nás rybařit na moře a ukazoval nám okolí - připadala jsem si jako doma, jako když nás vzal do rodiny.

Jídla jsme měli dost, když se vařilo pro turisty, vařili jsme víc pro nás. Člověk si hodně rychle zvykl na to, že mu pod okny běhají sobi a v noci vidí polární zář.

Kromě toho jsem si hodně zlepšila angličtinu, byli tam další dva dobrovolníci Fin a Filipínek, takže prolnutí kultur skrz na skrz. Člověk se i naučí nelpět na materiálních věcech. Uvědomí si, co je v životě důležité, dokáže si srovnat priority a spoolehnout se jen sám na sebe. :)

Kdo: Týna

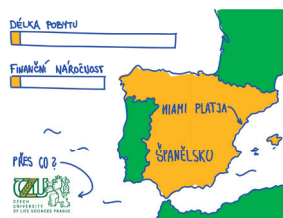
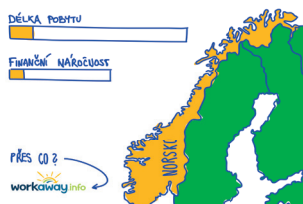
Kde: Miami Platja, Španělsko

Na jak dlouho: týden (s cestou cca 10 dní)

Přes co: letní sportovní kurz ČZU

Náklady: 6500 Kč + peníze na jídlo, alkohol, suvenýry a alkohol

Popis: Byla to pecka! Jediné mínus byla celodenní cesta autobusem tam i zpět. Na místo jsme přijeli v sobotu, a protože se o víkend nedělá, měli jsme až do pondělí volný program. V neděli byly v nedalekém městečku trhy, kde měli vše od jídla po fake boty od Gucci. V týdně jsme měli každý den dopolední program. Začalo se rozcvičkou na pláži, následoval lehce výukový blok, naučili jsme se, jak se správně plave, hraje beach volejbal, šnorchluje a jezdí na paddleboardu či barrace. Ve středu jsme jeli na celodenní výlet do Barcelony a na Montserrat. Další den byl večerní výlet do nedaleké Tarragony. Všichni instruktoři, ať už z KTV nebo mimoškolní, byli moc fajn, měli jsme dost osobního volna a do ničeho nás příliš nenutili. Ceny jídla se vesměs podobaly těm u nás, něco bylo dražší, sangria zase levnější. Byla to vlastně taková dovolená s doprovodným programem. Moc se mi tam líbilo a doporučuju všema dvaceti.

Kdo: Markét

Kde: USA

Na jak dlouho: 4 měsíce

Přes co: Czech-us - Work and Travel

Náklady: počáteční náklady na program cca 50 000 Kč

Popis: Léto, co mi změnilo život. I když to je fakt klišé, je to tak. Program Work and Travel od Czech-us je rozhodně nejlepší rozhodnutí mého života. Pokud taky máte americký sen, rozhodně si ho jeďte splnit, protože tohle je pro studenty nejlepší (a prakticky jediná) možnost. Tři měsíce jsem strávila prací plavčíka v Ocean City v Marylandu. Práce byla více než pohodová, takřka celý den sedíte, opalujete se, koukáte na lidi, občas si s nimi pokecáte. Poslední měsíc v Americe jsem procestovala, konkrétně západ. Las Vegas, národní parky (Zion, Yosemite, Arches, Bryce, Canyonlands, Sequoia, Grand Canyon, Death Valley...), Los Angeles, San Francisco, Big Sur, atd. Jeličkž jsem si práci plavčíka vydělala poměrně dost, vrátily se mi nejen náklady, ale zbylo mi i na cestování, které bylo pomyslnou třešničkou na celém létu. Celkově vás těch pár měsíců naučí strašně moc. Do programu jsem se přihlásila sama, protože kamarádi se báli. A bylo to tak možná i lepší - poznala jsem spoustu nových lidí, kteří jsou teď moji přátelé. Otrkala jsem se, získala zdravé sebevědomí a už nejsem tak nesmělá a ničeho se jen tak nezaleknu.

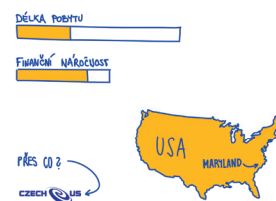
Navštívená místa, která stojí za zmínku:

New York City: betonová džungle, která má svoje kouzlo jako žádné jiné město na světě.

NP Zion: překrásná příroda, spousta krásných a zajímavých hiků (Angels Landing)

NP Yosemite: jestli chcete zažít tu „pravou“ americkou přírodu, rozhodně nevynechejte Yosemite. Jsou tam hory, louky, vodopády, divoká zvěř, zkrátka všechno. Z Yosemite mám skvělý zážitek, a to když jsme potkali medvěda ve volné přírodě. A zelená je tam prostě nějak zelenější!

San Francisco: jedno z nejkrásnějších měst, co jsem kdy viděla. A Golden Gate je prostě špica!

Kdo: Vendy

Kde: Portugalsko

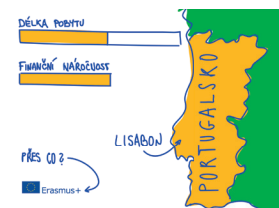
Na jak dlouho: letní semestr

Přes co: Program Erasmus+ na ČZU

Náklady: Cca 70 000 Kč

Popis: Už je to rok, co jsem udělala spontánní a nejlepší rozhodnutí v mém životě! Odjela jsem na letní semestr do Portugalska přes program Erasmus+, který naše univerzita nabízí. Studovala jsem na ISCTE - business school v Lisabonu. Nebudu vám lhát. Nikam jsem ještě neodjela a už jsem to chtěla vzdát. Těch věcí, které byly potřeba na začátku zařídit, bylo mraky. Od komunikace s hostitelskou univerzitou, přes letenky, pojištění, volení předmětů, až po ubytování. Avšak už tohle je zkušenost! Škola mi dala stipendium 2 000 eur na letní semestr. Já si vybrala hlavní město, tudíž tento obnos u mě pokryl pouze ubytování. Určitě doporučuji mít před odjezdem něco našetřeno. Se školou jsem byla spokojená, ale fungovala podobně jako střední škola. Chodilo se každý den od osmi ráno a o domácí úkoly nebyla nouze.

Každý student, který odjede na Erasmus má tři hlavní starosti. Škola, cestování a peníze. Mým cílem bylo toho procestovat co nejvíce, za co nejméně peněz! Celý půl rok jsem neutratila ani jednu za ubytování mimo můj byt v Lisabonu. Na začátku semestru jsem koupila stan, krosnu a pláštěnku + svůj spacák a tyhle věci mi bohatě vystačily na veškeré cestování. Půjčili jsme si v pěti lidech auto, které se na týden stalo zároveň i naším domovem a projeli jsme celé jižní pobřeží po

těch nejhezčích plážích. Jako Erasmus studenti jsme měli 15% slevu od ESN na letenky od Ryanair. Tu jsme využili na Azorské ostrovy. Ostatní naše výlety probíhaly tak, že jsme si vybrali pláž, zjistili si příliv a odliv, vzali vařič, spacáky a spali na pláži pod širákem! Nejhezčí pláže v Portugalsku, které jsem navštívila, byly Praia da Urza a Ribeira do Cavallo v Sesimbře, na které se nám podařilo zahlédnout i hejno delfínů!

Díky Erasmu jsem si našla přátele po celém světě a poznala jejich kulturu. Naučila jsem se nebýt takový materialista, nebát se a užívat si vše, co jde.

Kdo: Martina

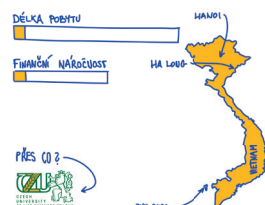
Kde: Vietnam

Na jak dlouho: 34 dní (program byl pouze 3 týdny, ale pro stipendium je nutné zůstat v dané zemi alespoň 30 dní)

Přes co: Letní škola v rámci ČZU

Náklady: 10 000 Kč nad příspěvek od školy

Popis: Již od malička jsem vášnivou cestovatelkou a nadšencem do přírody, proto když jsem se dozvěděla o možnosti vycestovat do zahraničí v rámci letní školy, chtěla jsem toho za každou cenu využít. Svě měsíční dobrodružství jsem zahájila na vietnamském ostrově Phu Quoc. Navštívili jsme místní včelí farmy, pepřové farmy, pivovar a krmili jsme zvířata ve Vinpearl Safari. Po několika dnech jsme se přesunuli na jižní část ostrova na jeden ještě menší ostrůvek Hon Dam. Kromě 8 pejsků a majitelky jsme měli celý ostrov pro sebe. Jídlo bylo úžasné, všude korálové útesy, parádní nejen na šnorchlování, ale i na rybaření. Užili jsme si i nakupování na místních trzích, známých plážích nebo i poznávání místních zvyků. Následoval přelet na sever do Hanoje, kde začínal program připravený od univerzity. Čekaly nás hodiny vietnamštiny, vietnamské ekonomie, historie, ale i gastronomie. Víkendy jsme měli volné a v týdnu krom přednášek byly i výlety. Byli jsme se podívat v Sapě, Halong bay i Trang An. Přestože jsem měla k programu LŠ pár výhrad, jsem moc ráda, že jsem tam byla a vážím si toho, že nám škola dává příležitost se touto cestou do zahraničí podívat.

Kdo: Matylda

Kde: Vietnam + střed a jih

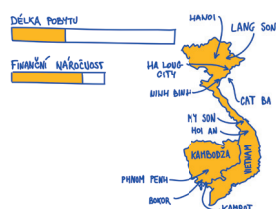
Kambodži

Na jak dlouho: měsíc (Vietnam 3 týdny, Kambodža týden)

Přes co: přes nic = bez cestovky či agentury

Náklady: 35 000 Kč

Popis: Nikdy by mě nenapadlo, že pojedu do Vietnamu na měsíc a ještě k tomu jenom ve třech lidech. S kamarádkami jsme ceny letenek sledovaly téměř měsíc, v únoru jsme koupily letenky za 14 500,-, což na Vietnam není málo, ale ani příliš. Největší výhodou bylo, že jedna ze spolucestujících kamarádek byla Vietnamka. Opravdu vše doporučuji mít s sebou někoho takového, protože ve Vietnamu se anglicky nemluví a mluvit nebude (prozatím). Předem jsme si pouze určily, která místa chceme navštívit, ale ubytování ani dopravu jsme vůbec neřešily. Jediná důležitá věc, kterou je nutné splnit, je vizum. Veškeré ubytování jsme řešily na místě pomocí portálů booking.com a agoda.com, ale jen pro cenovou orientaci. Vždycky jsme pak do hotelu nebo homestay přišly a zeptaly se na cenu nebo ji usmlouvaly. Ceny se pohybují kolem 100,- na osobu v přepočtu na české koruny. Setkaly jsme s cenami jako 180,- dohromady za pokoj, ale i za 500,-, záleží na lokalitě.

Transport: převážně motorky = nejlepší způsob, jak poznat Vietnam. I když je na první pohled zdejší doprava děsivá, po čase vám v tom přijde daleko větší systém než v Evropě. Na delší vzdálenosti jsme využívaly sleeping busy nebo jejich "taxi minivany". Časy odjezdů jsme vždy zjistily na hotelu, kde vám poradí.

Ubytování: nerezervované dopředu, cenově okolo 100,-/noc/osoba

Jídlo: street food = 20-30,-, v "restauracích" 40,-

Památky: Na většinu známých míst nebo památek se turista dostane pouze po zaplacení.

Místa námi navštívená:

Ha Noi - Velmi rušné město, ale ve městech na moc památek nenarazíme, převážně na kostely, které ale často stojí za to.

Lang Son- Náhrada za Sa Pu, kam jsme se nedostaly kvůli přírodní katastrofě. Jely jsme sem za rýžovými poli.

Ha Long City- Zde se začínal projevovat vliv turismu, ruské kolo, světýlka, vychytralí smlouvající Vietnamci. Proslulá zátoka Ha Long Bay je snad nejhezčí z trajektu, kterým jsme se přesouvaly na ostrov Cat Ba.

Cat Ba- Ostrov nedaleko Ha Long City. Trajektem a na motorkách nejlepší zážitek! Ostrov má snad jen jedno městečko a dvě vesnice a zbytek patří přírodě, kterou si nejvíc vychutnáte právě na motorce. Můžete zde vystoupat po strmém žebříku až na samotnou vyhlídku, kde vás opět odmění neskutečným výhledem na všude roztrášené ostrůvky.

Ninh Binh- Poprvé jsme zaplatily za organizovaný výlet, jenž spočíval v projížděce na lodičkách jeskyněmi a obdivováním místních pagod. Zážitek hezký, ale nahuštěné davy turistů a kochání na mě bylo moc dlouhé, lepší si to snad proplavat sám (což samozřejmě nejde). Co stojí ale za navštívení - komplex pagod nedaleko tohoto městečka. My Son- Rozhodně doporučuji. Historický chrámový komplex, pagody se svým stářím, a tak i vzhledem, hodně liší od těch běžných, co potkáte ve městech.

Hoi An- Jediné místo, kde mi turisté nevadili, a tak nějak k místu patřili. Nejhezčí město, co jsem ve Vietnamu viděla, ale to možná proto, že bylo nejbarevnější a nejvíce se podobalo evropským.

Kambodža: Jely jsme sem za účelem si odpočinout na plážích, což se díky nepříznivému počasí nakonec vůbec nekonalo. Strávily jsme týden převážně na jihu a také v hlavním městě Phnom Penh, kde když se ocitnete, vám ani nepřijde, že jste ve městě. Země je daleko chudší než její východní soused, což se nejvíce projevilo v místní infrastruktuře. Silnice jsou často obohaceny o výmoly, někdy nejsou ani z asfaltu ale z hlíny. Dá se zde přesouvat obdobně jak ve Vietnamu pomocí sleeping busů nebo také tuk tuků, které fungují jako taxi. Ubytování i jídlo zde bylo lehce dražší, ale stále na naše poměry levné. Za zmínku stojí určité Národní park Bokor, přezdívaný Město duchů, a městečko Kampot. Obyvatelé jsou zde ale daleko milejší a nemají v úmyslu vás obrát.

Cestování je jedna z věcí, kterou by měl každý člověk v životě okusit. Zažijete tak spoustu zážitků, spoustu okamžiků, které vás posunou nejen edukativně, ale i duševně o několik kroků dál. Někomu stačí cestovat po republice, ale řekněte sami, když je v průběhu studia tolik možností, jak procestovat celý svět, proč zůstat pouze v české krajině? :) Potkáte spoustu nových lidí, nových přátel, naučíte se místním zvykům, místní jazyk, ochutnáte jídla, která jste ještě nikdy v ústech neměli. Ale co hlavně, zažijete spoustu legrace a budete mít nespočet překrásných zážitků na celý život. Pamatujte, že všechno hmotné můžete ztratit, prodat či rozbít... ale to co zažijete? Vám už nikdy nikdo nevezme. Proto neváhejte a vzhůru do oblak!

autor: Andrea Noshová

CASTING

MISS AGRO 2019

Středa

20. března

www.missagro.cz

STAŇ SE KRÁLOVNOU ČZU

- Získej neocenitelné zkušenosti.
- Zažij spoustu zábavy.
- Zapoj se do dobročinných projektů.
- Vyhráj hodnotné ceny.

PŘIHLAS SE NA CASTING A POJĎ SOUTĚŽIT!

PŘIHLAŠOVÁNÍ KONČÍ 18. 3. 2019

PARTNEŘI

POŘADATELÉ

Co by, kdyby?

Každý z nás má o naší škole určitou představu. Jaká asi tak byla, jaká je a jaká bude. Jaká by ale mohla nebo měla být? Jistě každého z nás napadne spousta věcí. Někoho zásadnější, např. zrekonstruovat aulu, někoho třeba jen „menší“ změny jako lepší jídlo v menze. Každý máme něco, co bychom změnili, kdybychom mohli. Co by ale napadlo zaměstnance této školy? Lidi, kteří jsou tu každý den a vidí věci trochu jinak než my, studenti. Tuto otázku jsme položili zaměstnancům, učitelům nebo profesorům i doktorandům napříč fakultami. Odpovědi se mnohdy značně lišily, ale měly jedno společné, bylo by to jen ve prospěch naší univerzity. Nechte se jimi třeba jen inspirovat, zamyslete se nad nimi a kdo ví? Třeba se jednou dočkáme i jejich realizace.

Kdybyste mohli cokoliv změnit na této škole, přidat obor, postavit fakultu nebo jen koupit nový stůl, co by to bylo?

doc. Ing. Petr Heřmánek, Ph.D. (TF)

Přidat nebo změnit jednu věc? Začnu u sebe. Potřeboval bych inovovat náplň předmětů, kde jsem garantem, a doplnit je o studijní literaturu – skripta. Přidat více laboratorních úloh a projekty, které pomáhají rozšířit obzor, diskusi i vědění studentů. Co se týká studentů, byl bych rád, kdyby byli samostatnější a více diskutovali. Ne „jen si to odsedět“. Na fakultě bych přidal jedno nebo více excelentních pracovišť s vybavením. Na univerzitě jsem rád, že součástí života je řada studentských spolků. S některými se mi velmi dobře spolupracovalo a spolupracuje. Do budoucna bych si přál, aby se jim dařilo dále rozvíjet nejen kulturní a společenské akce, ale častěji i akce zaměřené na zvelebení areálu, na vtažení do dění zahraničních, sociálně či jinak znevýhodněných studentů.

A přidám ještě jednu věc pro univerzitu i fakulty. Byl bych rád, kdyby absolventi více pomáhali univerzitě nejen slovy, ale i skutky a financemi (tak, jak je to běžné ve světě). Víím, že to je běh na dlouhou trať, ale již jsme odstartovali a doufám, že cíl není v nedohlednu.

Ing. Lucie Ackermann Blažková, Ph.D., MBA (FTZ)

Přesně o to se snažíme od r. 2014. Je to nová budova pro Fakultu tropického zemědělství, abychom realizovali výuku v důstojných prostorách a měli kvalitní moderní zázemí pro naše studenty a pracovníky. To jde ruku v ruce s potřebou reprezentativnějších a funkčních prostor pro Botanickou zahradu FTZ, která je významným pracovištěm svého druhu a je v ní umístěna unikátní sbírka užitkových rostlin tropů a subtropů. Pavilon tropického zemědělství bude vystaven v rámci OP VVV. Moc se těšíme. :-). A pak mě napadá spousta dalších věcí, co by bylo dobré rozvíjet, ale pokud mám vybrat jen jednu věc, naše priority jsou jasné. (Pak mě dost tíží ta tragická dopravní situace.)

Ing. Michal Eichler (PEF)

Mohu-li se takto bohapustě zasnít: kéž bychom měli regulérní institucionální finance na terénní asistenty, podobné, jako je tomu na některých západních institucích, kteří by sbírali data během naší nepřítomnosti v terénu, abychom je mohli společně po sezóně analyzovat a se vši parádou publikovat. Ono při té vši administrativě na to příliš času nezbývá a doktorandi nejsou všelék... Myslím, že ani novou fakultu ani obor ani skripta či stůl fakt nepotřebujeme...

Mgr. Ing. Vladimír Očenášek, Ph.D. (PEF)

Mávnout kouzelnou hůlkou? Tak nejdříve něco reálného, splnitelného i bez kouzelné hůlky. Tak třeba sprchy s peněžním vstupem. A teď něco nereálného – mávnul bych a přál si, aby pod fakultou byla stanice metra. Když může jezdit do Motola...

prof. Mgr. Miroslav Šálek, Dr. (FŽP)

Co se studia týče, vybudoval bych po vzoru NTK prostory pro studium, kde by bylo možné využívat počítače a dostatek dostupných zdrojů i po večerech nebo po nocích. Pak by se mi na KTV líbil squashový kurt pro volnočasové vyžití studentů. Ano, je tady široká paleta možností pro studentské vyžití, ale squash mi na této škole celkem chybí.

RNDr. Přemysl Jedlička, Ph.D. (TF)

Mě, jakožto učitele prvních ročníků, nejvíce trápí to, koho musím učit. Rozhodně se nedá říci, že by naši studenti byli hloupější než na konkurenčních školách, to určitě ne, ale jsou (většinou) méně motivovaní a hůře připravení. Špatně připravení jsou nejen z hlediska učiva (někteří mají špatné základy matematiky, fyziky či chemie již ze základní školy), ale i z hlediska přístupu ke studiu, neboť nejsou zvyklí nést odpovědnost za své výsledky. To jistěže nezměníme, to by se muselo změnit celé české školství počínaje školami základními. Na čem bychom ale zapracovat měli a budoucí pan rektor to také zmiňoval ve svém kandidátském projevu, je prestiž školy mezi neodbornou veřejností. V hromadné dopravě často slyším takové názory jako: „Když mě nevezmou na ekonomku, tak půjdu na hnojárnu, ta to jistí“, přičemž v tónu hlasu lze slyšet jistý despekt k té „hnojárně“. Takže pokud bych měl kouzelnou hůlku, okamžitě bych změnil to, jak je ČZU vnímána mezi lidmi, aby se pro všechny uchazeče stala školou první volby a my si mohli vybírat ty lépe motivované a lépe připravené studenty, se kterými by byla větší radost pracovat.

Ing. Lukáš Gábor (FŽP)

Základním důvodem pro naše návštěvy univerzity by měla být touha prohloubit své znalosti a dovednosti ve studovaném oboru. Proto bych nejraději ze všeho změnil způsob, jakým probíhá výuka. Proč? Protože tento způsob je prostě zastaralý. Je třeba si uvědomit, že základy platformy, od které se odvíjí dnešní způsob výuky, byly položeny již před více jak 100 lety. Věřím, že tento způsob mohl být efektivní v industriálním věku, ale je třeba si uvědomit, že my žijeme ve věku informací. Díky tomu se svět kolem nás mění velmi rychle. Nicméně vzdělávací systém na univerzitách, který by nás měl ovlivnit nejvíce, se nezměnil více jak 100 let. Studenti jsou stále nuceni k „biflování“ desítek stránek faktů, které jsou schopni dnes najít na internetu během několika vteřin. Samozřejmě je nutné znát základní definice, ale mnohem užitečnější by bylo věnovat více času rozvoji kreativních a komunikativních dovedností, efektivnímu zvládnutí time managementu či praktické výuce.

BONUS

Jaký je Váš názor na klecový chov drůbeže?

doc. Ing. Milan Houška, Ph.D. (PEF)

I když se mi tento způsob chovu intuitivně nelíbí, těžko k němu hledat v případě velkochovů dominující variantu. Pokrok proniká i do této oblasti, podmínky pro chovaná zvířata se postupně zlepšují a budu rád, pokud se budou zlepšovat i nadále.

autor: Bára Poklová

Osobní kouč jako nástroj dosažení cílů.

Toto vydání univerzitních novin ČZU je zaměřeno na budoucnost a vize. Každý z nás si však svoji budoucnost a celkově i ideální život představuje jinak. Jsou zde i tací, kteří své cíle a vize stále hledají. Na cestě k efektivnějšímu dosažení i hledání cílů nám může výrazně pomoci osobní kouč. Jeho služby vyhledávají podnikatelé, manažeři, běžní zaměstnanci a stále častěji i studenti, pro které je správné plánování studia, kariéry a cílů naprosto zásadní. O tom, co může sezení s koučem člověku přinést, jsme si povídali s Viktorem Kořínkem, který se koučinku aktivně již několik let věnuje a zaměřuje se hlavně na studenty a čerstvé absolventy.

Jak tě napadlo udělat si kurz osobního kouče?

Když jsem začínal se svým prvním start-upem, byl jsem členem podnikatelského inkubátoru Point One. Součástí benefitů v inkubátoru byl osobní kouč, kterého jsme mohli za velmi rozumnou cenu využít. Zde jsem se s touto profesí setkal poprvé a měl možnost být koučován. Jelikož jsem se už tehdy intenzivně věnoval osobnímu rozvoji, rozhodl jsem se vyzkoušet tuto profesi a udělat z koníčku i povolání.

Co musí člověk udělat, aby se stal koučem?

Musí absolvovat výcvik, který je certifikovaný ICF (pozn.red.: International Coach

Federation) a následně musí být ochoten se v tomto oboru do konce života vzdělávat.

A čím jste se v kurzu zabývali?

Kurz se v jednotlivých tématech věnuje etickému rámci, který je naprosto zásadní, technikám a nástrojům používaných při koučování, účastníci kurzu se sami mezi sebou koučovali a desítky hodin si osvojovali praktické dovednosti, jako je pokládání otevřených otázek, aktivní naslouchání a kontrola procesu.

Kvůli čemu lidé kouče vyhledávají?

Chtějí pomoci spíše v pracovním nebo osobním životě?

Je to různé. Každý člověk je naprosto jedinečný

a i když lidé přichází s podobnými tématy, jako jsou vztahové problémy, nedostatek motivace, nastavování cílů, vždy si musí každý najít svou vlastní cestu, která mu bude fungovat. Koučink jako takový může lidem pomoci v rozhodování velkých dilemat, utřídění myšlenek, uvědomění si vlastních snů, potenciálu a nastavení nejlepších kroků, které člověka dostanou tam, kde chce být. U studentů se často setkávám s dilematem, zda školu dokončit, nebo přejít na jinou. Co chtějí vlastně v životě dělat, jakým směrem se zaměřit. Často mají i podnikatelské nápady, které vyžadují velkou dávku motivace a s tím jim kouč může také pomoci.

Myslíš, že je využívání kouče novodobý trend?

Ve Spojených státech je naprosto běžné mít vlastního kouče, podobně i ve Velké Británii. U nás je pojem osobní kouč zatím velmi nezakořeněný a lidé si pod ním představují spíše sportovního trenéra. Ale v dnešní době, která je mnohem rychlejší a je méně času si sednout a popřemýšlet si sám nad sebou, bude koučink stále využívanější, až se stane naprosto běžným, jako na západě.

Dělá tuto profesi víc mužů nebo žen?

Obecně je více žen kouček. Ženy jsou všeobecně více empatické a v tomto oboru využívají svůj vysoký potenciál komunikačních schopností. Někomu však lépe vyhovuje kouč muž. Je to velmi individuální. Vždy je důležité, aby vztah kouč-koučovaný byl

BIO zpovídání

Jméno: Viktor Kořínek

Povolání: konzultant

Stručný životopis: Viktor je absolvent ČZU a koučinku se věnuje již 2 roky. Zaměřuje se na studenty, absolventy a start-upisty. Mimo koučování se aktivně věnuje konsultingu kryptoměn, marketingu a osobnímu rozvoji.

rovnocenný. To je jeden z hlavních rozdílů mezi koučem a psychologem.

Jaké jsou další rozdíly mezi koučem a psychologem nebo terapeutem?

Koncepčně je největší rozdíl v tom, že psycholog se s klientem věnuje jeho minulosti. Tedy co se stalo, jak se s tím vyrovnat a všeobecně jak se vypořádat se svou minulostí. Kouč naopak řeší s klientem jeho budoucnost a soustředí se na to, co je teď a co by mělo být v budoucnu. Je zde rovnocenné postavení. Psycholog je autorita, která Vám řekne, co je s vámi špatně a poradí jak se toho zbavit. Kouč je Váš sparringpartner, Váš průvodce a především Váš největší fanoušek, který Vám neradí, jak to udělat. To ví klient moc dobře. Pomáhá ale najít cestu a držet se na ní.

Je potřeba mít velký přehled v oborech, ze kterých klienti přichází?

Klienti často očekávají a vyžadují, aby byl kouč odborníkem z jejich oboru. Domnívají se, že jim tak lépe poradí. To je ovšem všeobecně

nepochopení. Je to zcela naopak. Kouč není mentor, ani konzultant. Neradí klientovi, co má dělat. Často je lepší, když o daném oboru neví vůbec nic. Jen tak může položit otázku, která může být pro řešení klientova tématu klíčová.

Takže kouč lidem neradí. Jak tedy sezení probíhá?

Neradí, kouč věří ve schopnosti klienta a jeho intelekt, díky kterému dokáže najít sám řešení své situace. Toto řešení je pro něj navíc mnohem cennější než rada. Je pak mnohem větší šance, že své řešení aplikuje. Koučovací sezení trvá cca 50–70 minut. Kouč se s klientem baví o tématu (problému), se kterým klient přichází a pokládá mu otevřené otázky. Z nich se potom odvíjí další metody, které pomohou odhalit jádro problému a s klientem navrhne jeho řešení.

Kolik takové sezení stojí?

Cena je hodně individuální. Každý kouč si svého času a schopností cení jinak. Záleží ovšem na místě, tedy zda probíhá koučink v kavárně, kanceláři nebo v pronajaté koučovně. Také na množství sezení. S více sezeními můžete získat lepší cenu. Běžná cena se pohybuje mezi 1000 - 2 500 Kč za sezení. To je pro studenta opravdu hodně, nemyslíš? Může se to tak zdát. Otázka je spíš, vyplatí se to? Pokud Vás kouč udrží v sedle a vy založíte úspěšný start-up a vyděláte na tom, vyplatí se to? Pokud se s čistým svědomím rozhodnete odejít ze školy a ukončíte tak další půlroční rozhodovací martyrium a strachy, vyplatí se to? Češi se terve učí investovat sami do sebe. Je to opravdu investice, kdy Vám „trocha“ peněz může pomoci od větších nepříjemností a dosažení velkých snů. Navíc právě díky podnikatelským inkubátorům můžete tuto službu využít i výrazně levněji.

Na školách v zahraničí je kouč stejně běžný jako psycholog nebo kariérní poradce. U nás zatím ne, což je škoda.

A naše klasika na závěr. Jaký je tvůj názor na klecový chov drůbeže?

Mám naštěstí přístup k vajíčkům od slepic z vesnice, se kterými je zacházeno téměř jako se členy rodiny. Rozhodně jsem proti klecovému chovu drůbeže a zneužívání zvířat pro chuťové uspokojení. Maso dost omezují a myslím, že do budoucna to budeme muset dělat všichni.

Měla jsem období, kdy jsem nevěděla, co dál, a nebyla jsem se svým životem vůbec spokojená. Bylo mi hloupé své problémy rozebírat s mými přáteli a rodinou. Obrátila jsem se proto na osobního kouče, vše s ním dopodrobna rozebrala a sepsala... Poté už bylo jen na mně, jak se rozhodnu a zda udělám nějaké zásadní změny. Nakonec jsem svůj život obrátila vzhůru nohama a jsem spokojená na maximum. Za mě mohu osobní kouče jen doporučit!

autor: Veronika Šmídová

Již od roku 2001 poskytuje společnost **DELIKOMAT s. r. o.** studentům, pracovníkům a ostatním lidem na ČZU pravidelnou dávku energie i chuti v podobě kelímku s kávou, kterou si můžete dát v kterémkoli z 23 automatů v prostorách univerzity. Ke kávě, na chuť, nebo když potřebujete rychle zahnat hlad, si můžete dát něco malého ze svačिनového automatu.

café+co
DELIKOMAT

Věděli jste o automatech na ČZU, že...?

- ☞ lze platit pomocí elektronické peněženky UEP.
- ☞ můžete podpořit **FAIRTRADE** a s dobrým pocitem si vychutnat zrnkovou kávu z označených automatů.
- ☞ mají informační cedule o produktech FAIRTRADE a **bez PALMOVÉHO OLEJE** (svačिनové automaty).
- ☞ si můžete dát malý teplý nápoj do **vlastního hrnečku**.

Česká republika = pivní velmoc?

Ať už vyrazíme v Česku kamkoliv, vždy dřív, nebo později narazíme na pivo. V obchodě, hospodě nebo ledničce, zkrátka kdekoliv. Se svými průměrnými 138 litry (2017) piva na osobu za rok patříme mezi největší pijany v Evropě. Vlastně v rámci EU zaujímáme umístění úplně na špici. Hravě tak porážíme tradiční pivní národy jako jsou Němci nebo Irové. V souvislosti s tímto trendem v tuzemsku každoročně rostou počty pivovarů, zejména těch nejmenších. Jaké je to založit si a provozovat minipivovar? Co to obnáší? Na tyto otázky nám odpovídal Vojtěch Pátek, syn majitele Libockého pivovaru, který se přímo podílí na výrobě jejich poctivého piva.

Dalo by se směle tvrdit, že citátem „Lepší pivo v žaludku, nežli voda na plicích“ slavného českého génia Jára Cimrmana se řídí drtivá většina obyvatel České republiky. Jedním z důvodů pro toto tvrzení je již zmiňovaná vysoká průměrná spotřeba piva na obyvatele za rok, druhým pak celkový počet pivovarů v ČR, který v roce 2017 činil 450! Toto číslo má navíc stále rostoucí tendenci, jelikož každý rok se otevře v průměru okolo 50 nových pivovarů. Pokud budeme dále pracovat s údaji z roku 2017, zjistíme, že tehdy na jeden pivovar připadalo asi 23 511 obyvatel ČR. Přijde vám to hodně, nebo málo?

Za dob první republiky, konkrétně kolem roku 1930, se počty pivovarů na našem území pohybovaly de facto stejně jako v dnešních dobách. A je dost pravděpodobné, že počty navíc brzy atakují čísla z roku 1900, kdy v Čechách fungovalo mezi 900 až 1000 pivovarů. Samozřejmě nelze tato čísla úplně srovnávat, protože tehdy měly pivovary zcela odlišné výrobní a vývozní kapacity.

Dle slov prezidenta Českomoravského svazu minipivovarů, pana Jana Šuráně, však při současných ekonomických podmínkách je počet okolo 1000 maximum, kdy by se

pivovary dokázaly uživit. Je tedy patrné, že na současném českém trhu je prostor, aby další pivovary vznikaly, a i k tomu tak dochází.

V roce 2017 tuzemské pivovary vyprodukovaly neuvěřitelných 20 322 000 hektolitrů piva. Přes 90 % této produkce ale vyrobilo deset největších českých pivovarů. Z této desítky jsou největšími:

1. **Plzeňský Prazdroj**, pod který spadají značky Pilsner Urquell, Gambrinus, Rade-gast, Velkopopovický kozel, Primus
2. **Pivovary Staropramen**, které tvoří Staropramen, Velvet, Ostravar, Braník, Vra-tislav
3. **Heineken Česká republika** se značkami Zlatopramen, Krušovice, Starobrnno, Břez-ňák, Dačický, Hostan, Louny
4. **Budějovický Budvar**, pod ten spadá Bu-dějovický Budvar a Pardál (zajímavostí je, že jde o státní podniky)
5. **Pivovary Lobkowicz Group**, sdružující značky Lobkowicz, Platan, Uherský Brod, Merlin, Klášter, Rychtář, Černá Hora, Je-žek

Zbytek produkce si rozdělily minipivovary, kterých bylo v témže roce okolo 400 z celko-vých 450 a popularita piv v těchto pivovarech vyprodukovaných mezi obyvateli stále stou-pá. Minipivovary buď piva vyrábějí a přímo prodávají koncovým zákazníkům klasicky v lahvích a sudech, nebo se je snaží dodávat do prodejen a různých pivoték. Další vari-antou je, že se minipivovary stanou součástí

BIO zpovídaného

Jméno: Vojtěch Pátek

Povolání: laborant ve výzkumném ústavu, pivovarník

Krátký životopis: Vojtovi je 24 let, pomáhá v rodinném pivovaru a baví ho šerm společně s historií. Zajímavostí je, že Vojtu výroba alkoholu zajímá víc než jeho samotné konzumování.

restaurace, která tak kromě jídel vlastní výroby může zákazníkům nabídnout i vlastní pivo. Na základě této varianty vznikl i Libocký pivovar v Praze, kde jsme vytvořili rozhovor s Vojtěchem Pátkem, synem majitele pivovaru, který se zde stará o produkci piva.

Vaše restaurace funguje od roku 2011. Pokud se nemýlím, tak pivovar jste otevřeli o dva roky později. Co vás k tomu vedlo? Čistě podnikatelský záměr, nebo jste to brali jakou nějakou výzvu?

Byla to spíše výzva, takové zpestření tátova podnikání. Původní myšlenka byla, že pivo z velkých českých pivovarů není úplně nejlepší a že bychom ho zvládli vyrobit i líp. S postupem času si i táta počítal, že výroba vlastního piva je levnější. A bylo rozhodnuto.

Jaká byla první várka vašeho piva? Podařilo se vše na první pokus, nebo stálo hodně úsilí chuťově vyladit první várku? Na kolikátý pokus se to povedlo?

Pivo se vlastně povedlo vyladit na první pokus, protože jsme měli znalosti z jiného pivovaru, kde se táta dříve zaučoval. Nebyl proto problém uvařit nové pivo. I když jsme měli však stejný recept, tak pivo z našeho pivovaru chutnalo trochu jinak. Je to dáno mimo jiné i složením vody, která je stěžejní.

Kolik litrů a jaké druhy piva vyrábíte?

Výstavbou si teď nejsem úplně jistý, kolik jsme schopni ročně uvařit. Ale vaří se tak 3× až 4× do týdne, což je nějakých 1500 litrů. V současnosti máme piva Šárka 11, Ctirad 12, Šebestián (pšenice) 11, Černý Pátek 13, Hvězda - Amber ALE, Robert IPA a momentálně i Boleslav a Kolaborant.

Na výrobu těchto piv používáte tuzemské suroviny?

Na Český ležák používáme samozřejmě české suroviny, ale na speciály, třeba typ ALE, používáme tradiční suroviny, tudíž musíme použít suroviny dovezené, protože ne všechny české chmely mají požadované vlastnosti.

Bylo vybudování pivovaru jednoduchou záležitostí? Narazili jste na nějaké legislativní bariéry?

Osobně o nepřekonatelných legislativních bariérách nevím, ale postavit pivovar jako takový nebyl úplně problém, protože si táta přizval jednoho známého projektanta, pivovarníka Josefa Krýsla, který mu pomohl navrhnout a postavit celý pivovar.

V Česku houževnatě přibývá minipivovarů. Bojíte se konkurence?

Ani v nejmenším. Minipivovarů sice přibývá, ale zájemců také a osobně si nemyslím, že by lidé přestali pít pivo. Roste také zájem o takzvanou pivní turistiku. Navíc máme spoustu stálých zákazníků.

Účastníte se i pivovarnických soutěží? Máte úspěchy?

Máme relativně nový úspěch z počátku roku 2018. Umístili jsme se na předních příčkách v pivovarnické soutěži Král Prahy, ale jinak nemáme na soutěže čas.

Jaký je váš další cíl?

Máme zájem zejména udržet a zvyšovat kvalitu našeho piva.

Fungujete jako rodinná firma. Mohli byste nám prozradit, jak jste se dostal k pivovarnictví vy?

Už od dětství mě zajímala chemie. Postupně jsem našel zálibu v kvasné obilné výrobě alkoholu. Vlastně stále o to mám zájem a snažím se zjišťovat stále více informací. Nejen o pivo, mám rád například whiskey a tak dále.

Jak se snažíš zdokonalovat své zkušenosti a znalosti ve výrobě piva?

U nás v pivovaru pomáhám, ale pracuji ve Výzkumném ústavu pivovarnickém a sla-

dařském. Přípravuji vzorky piva k analýze a zde máme i spoustu kurzů, které nás informují o dění okolo piva a zároveň se u nás ve Výzkumném ústavu provádějí semináře a senzorní zkoušky, které jsem splnil a mám osvědčení, že mohu degustovat pivo.

Jak hodnotíš celkově kvalitu piva v Česku? Dá se koupit i v pivní velmoci, jako je Česká republika, špatné pivo? Samozřejmě dá, ale nemohu jmenovat které. Je to však zřídka.

Doporučil bys někomu, kdo nemá vystudovanou žádnou chemickou ani pivovarnickou školu, ale byl by opravdu nadšený a zapálený do výroby piva, aby si pivovar založil?

Pokud má člověk finanční základ, tak doporučuji určitě, a pokud nemá, tak doporučuji si ze začátku sehnat poměrně levné věci, stát se domováním a vařit pivo doma opravdu v malém množství. Nejmenší nádoby začínají tuším kolem 30 litrů.

Vyprojektovat a vybudovat velký pivovar stojí jinak poměrně hodně úsilí a peněz.

Existují například nějaké dotační programy?

Ano, existují, ale my jsme této možnosti nevyužili. Proto se v tom úplně neorientuji.

Naše otázka na závěr – jaký máš názor na klecový chov drůbeže?

Je to zvláštní. Na jednu stranu ho nepodporuji, ale na druhou stranu jsem četl, že vajíčka z klecového chovu nemají tolik stresového hormonu, jak se běžně udává.

Z výše uvedených faktů je patrné, že produkce piva je silnou stránkou České republiky. Dokonce by skutečně nebylo daleko od pravdy, pokud by bylo použito označení „pivní velmoc“. Zároveň je zde však dostatečný prostor pro vznik dalších minipivovarů. Jedním z moderních trendů dnešní doby je zakoupení speciálního pivovaru takzvaně „na klíč“, kdy je veškeré potřebné vybavení nainstalováno a připraveno uvnitř velkého námořního kontejneru, který je pro tyto účely upraven. Takový pivovar stačí jen dopravit na místo, napojit na vodu a elektřinu, oběhat si legislativní kolečko a můžete začít vařit. Pokud však nemáte dostatek finančních zdrojů na založení pivovaru a následnou výrobu vlastního piva, ochutnejte alespoň Suchdolského Jeníka, který se vyrábí přímo v kampusu ČZU, nebo navštivte Libocký pivovar! Posezení při rozhovoru s Vojtěchem tu totiž bylo nadmíru příjemné.

autor: Aleš Kolář

Kam směřuje KAM?

Koleje a menza, to věčné téma. Každý z nás už alespoň na jednom z těch míst někdy byl nebo ho navštěvuje pravidelně. Není proto divu, že k tomuto tématu chceme všichni mít co nejvíce informací. Zajímá Vás, jaké změny ředitelství kolejí a menzy plánuje nebo s jakými problémy se potýkájí? V rozhovoru s ředitelkou KAM Ing. Janou Rácovou se dozvíte nejen to, ale i něco víc!

Před nedávnem proběhla volba nového rektora, kde jedním z dotazovaných témat byly koleje a menza, bylo řečeno, že by se mohlo uvažovat o rozšíření a úpravě kolejí. Máte vizi toho, jak by mohly koleje jednou vypadat? Případně, jak byste si přála, aby ideálně vypadaly?

Ideální podoba nikdy neexistuje. Nicméně ano, bylo by potřeba rozšířit kapacitu našich kolejí, protože máme tak výborný a jedinečný areál, teď opakují slova pana rektora, ale ztotožňuji se s tím už dlouho. Prostě fakulty a ubytování v jednom místě nemá žádná univerzita. Tím pádem nemáme problém s tím, abychom koleje kapacitně zaplnili, naopak. Ideální podoba by byla jedna budova, okolo cca 250-300 lůžek, kde by byly jednolůžkové pokoje s kuchyňkou a samozřejmě příslušenstvím. Protože je stále víc a víc zahraničních studentů a ti jsou náročnější.

Každý rok je velký přetlak na kolejích. Je zde hodně studentů Erasmu. Jaké jsou priority při ubytování? Dáváte přednost českým studentům, nebo studentům Erasmu?

Kdybychom to měli brát podle ubytovacích kritérií, tak by měli samozřejmě přednost zahraniční studenti. Erasmus, to je ještě něco jiného. To jsme domluveni se zahraničním oddělením rektorátu, že pro ně budeme rezervovat 185 míst. Pak je další skupina, ostatní zahraniční studenti plus ještě koordinátoři zahraničních oddělení jednotlivých fakult. U těch zahraničních studentů je problém, že sice ano, jsou přijati ke studiu, ale čekají třeba dlouho na vízum. Univerzita o ně má samozřejmě velký zájem, proto jsme se domluvili, že zahraničním studentům budeme držet kapacitně 250 lůžek, a to pro všechny fakulty dohromady. Dále jsou tu zahraniční studenti, kteří se normálně hlásí na nějaké to tříleté bakalářské studium nebo pak i dále. U těchto studentů, kteří se vlastně hlásí klasicky sami přes ubytovací systém, tak u nich se potom žádost hodnotí podle pořadníku. Ale i tam jsme to museli letos upravit, protože by čeští studenti vůbec neměli možnost ubytování.

Bio zpovídáního

Jméno: Ing. Jana Rácová,

Povolání: ředitelka KAM ČZU

Krátký životopis: Jsem absolventkou ČZU, FAPPZ, oboru Rostlinná výroba. Mé životní hodnoty se zakládají na ohleduplném přístupu k okolní přírodě a všemu živému. Tento přístup chci více reflektovat i v kampusu kolejí a předávat dalším generacím. Vidím velkou příležitost rozvíjet návyky pro udržitelnost u našich ubytovaných studentů, které si mohou přenést i do vlastních domovů.

Neplánujete v souvislosti s tímto přetlakem kolejí rozšířit?

Tohle není na nás, to je na vedení univerzity. My nejsme samostatná jednotka, máme jen účetnictví vedené pro koleje, ale jinak spadáme, tak jako každé jiné středisko, pod univerzitu.

Koleje v posledních letech prošly rekonstrukcí, je plánovaná nějaká další?

Rekonstrukce proběhla v tom, že byly zatepleny budovy kolejí a byla udělaná rekonstrukce sociálních zařízení na kolejích BCD, i když ne všude, a na koleji E. Zatím nic víc. Potřebujeme, aby se pokračovalo dál, hlavně v rekonstrukcích a opravě těch sociálních zařízení. Ty jsou opravdu ve špatném stavu.

Máte časté stížnosti od studentů na běh kolejí a menzy?

Spíš jsou větší stížnosti na menzu než na běh kolejí. Nenapadá mě žádná stížnost ohledně kolejí, to většinou řeší hned vedoucí kolejí, ale spíš je to o tom jídle.

Neplánujete zavést Wi-Fi připojení k internetu? Případně Eduroam?

Je to stejné jako s tou rekonstrukcí. My to plánujeme, je do dohodnuto i s odborem OIKT, ale záleží hlavně na financích. Určité je to ale v plánu.

V loňském roce se přecházelo na nový systém úhrady ubytování (již ne přes student.czu.cz), jak se systém zaběhl, jsou s ním problémy a v čem je lepší než původní systém?

Není to jenom nový systém úhrady ubytování, ale je to celý nový ubytovací systém, koupil se nový program. Myslím si, že je lepší hlavně v tom, že studenti mají možnost náhledu, co je zapláceno, co není zapláceno, je tam i minulost ubytování a veškeré ty osobní údaje si tam mohou sami upravovat. Také si mohou sami nastavit, jestli chtějí platit inkasem nebo přes účet. Pokud chtějí platit kartou, mohou platit online přes službu GoPay rovnou z programu. Takže si myslím, že tohle se třeba hodně urychlilo, už nemusejí chodit na pokladnu a stát fronty.

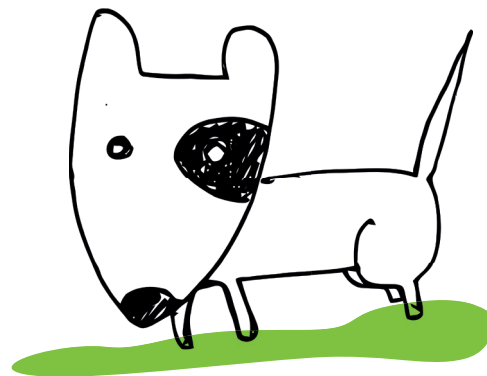
„Informovanost je. Většina studentů pouze nečte.“

Je možné mít v pokoji na koleji psa?

Ne. Jedině pro studenty kynologie, kdy toho psa cvičí a mají ho tam v rámci studia, jinak ne.

Jste spokojena s firmou Euresť, nebo byste se přiklápěla ke změně?

No. Firma Euresť. Takhle, vedoucí pracovníci firmy Euresť se snaží, cokoliv připomínáme, tak se snaží vyjít vstříc. Ale zase je to o těch finálních lidech, kteří to jídlo připravují. My, stravovací komise a členové rady, se scházíme a dáváme návrhy třeba i na tu zdravější stravu a tak dále. No občas se to zlepšší, ale pak to zase ustane v těch starých kolejích. Takže snažíme se. Minimálně chceme změny v rámci Euresťu.

Jste spokojená se současným chodem menzy, nebo si myslíte, že by se dalo něco vylepšit? Jaký je váš názor na současné služby poskytované společností Euresť?

Nedávno jsme zrovna měli schůzku a říkali jsme, že to není možné takhle dělat, ať to dělají jinak. Kupříkladu ten pasta bar, tam se objevují jídla, která byla včera. Vypadá to špatně. Netvrdíme, že je to ze včerejška, to oni by si v zásadě neměli dovolit, ale prostě nejde to. A proč tam nedat třeba tu cizrnu? Někdo to má rád. Samostatně cizrnu, pohanku, fazolky, kousky masa osmažuté na másle, každý si to potom už naskládá. Dál třeba dušenou zeleninu, někdo chce jíst lehčeji, protože ty těžké jídla tam jsou, co si budeme povídat. Tak do toho pasta baru právě tyhle alternativnější samostatný jídla, ať si každý naloží, co chce. Syrová zelenina, ta je tam taky, takže jsme se snažili, aby to neleželo ve vodě a oleji, protože to je příšerný! Takže aby tohle alespoň vylepšili. Ty omáčky, aby nebyly tak hutný. Říkám: „To je jak pro horníky.“ Jde o to, že pro vás, jako mladý lidi, je větší problém ty těžké jídla trávit, v dnešní době je to samá alergie, tak proč do vás ještě rvát mouku. A pokud to ještě ke všemu dostatečně nepřevaří, tak to potom prostě leží v žaludku.

„I mě po tom bylo jednou blbě, a to si myslím, že mám kachní žaludek.“

Kde vidíte v systému KAM mezery?

No samozřejmě jsem si něčeho vědoma, i když se snažím. Možná že by to bylo i v rámci kolejni rady. Volí se každý rok a třeba loni teda nepracovali vůbec, i když jsou to kluci milí a asi měli i snahu, tak to nefungovalo. Ale nicméně pokud jsem členem kolejni rady, která je vlastně poradním orgánem ředitele KAM, tak by měli víc spolupracovat. Je to o tom, že mají připomínky, ano, ale klidně bych chtěla, aby jich měli víc. Samozřejmě aby to taky mělo hlavu a patu. Takže spíš i z jejich hlediska. Dál by studenti potřebovali například místo na grilování nebo, a to ať už s tím souhlasíme či ne, místo na party. Nemyslím teď ty organizované v klubu C, ale ty menší, které se jinak dějí tady na chodbách. Taky tady není jiné využití volného času. Máme tu ping pong a tím končíme. Viděla bych třeba počítačovou učebnu, ta je zde jen jedna na jihu a zavírá už v pět. Taková místa nemáme moc dobře vybavená a není jich tu tolik. Máme teda společenské místnosti, ale ty studenti zase zneužívali k pořádání těch party a byl binec na kolejích. Je to i na té iniciativě studentů, aby napsali ten e-mail anebo se obrátili na kolejni radu a ta aby nám ty problémy a požadavky říkala. A pak se domluvíme.

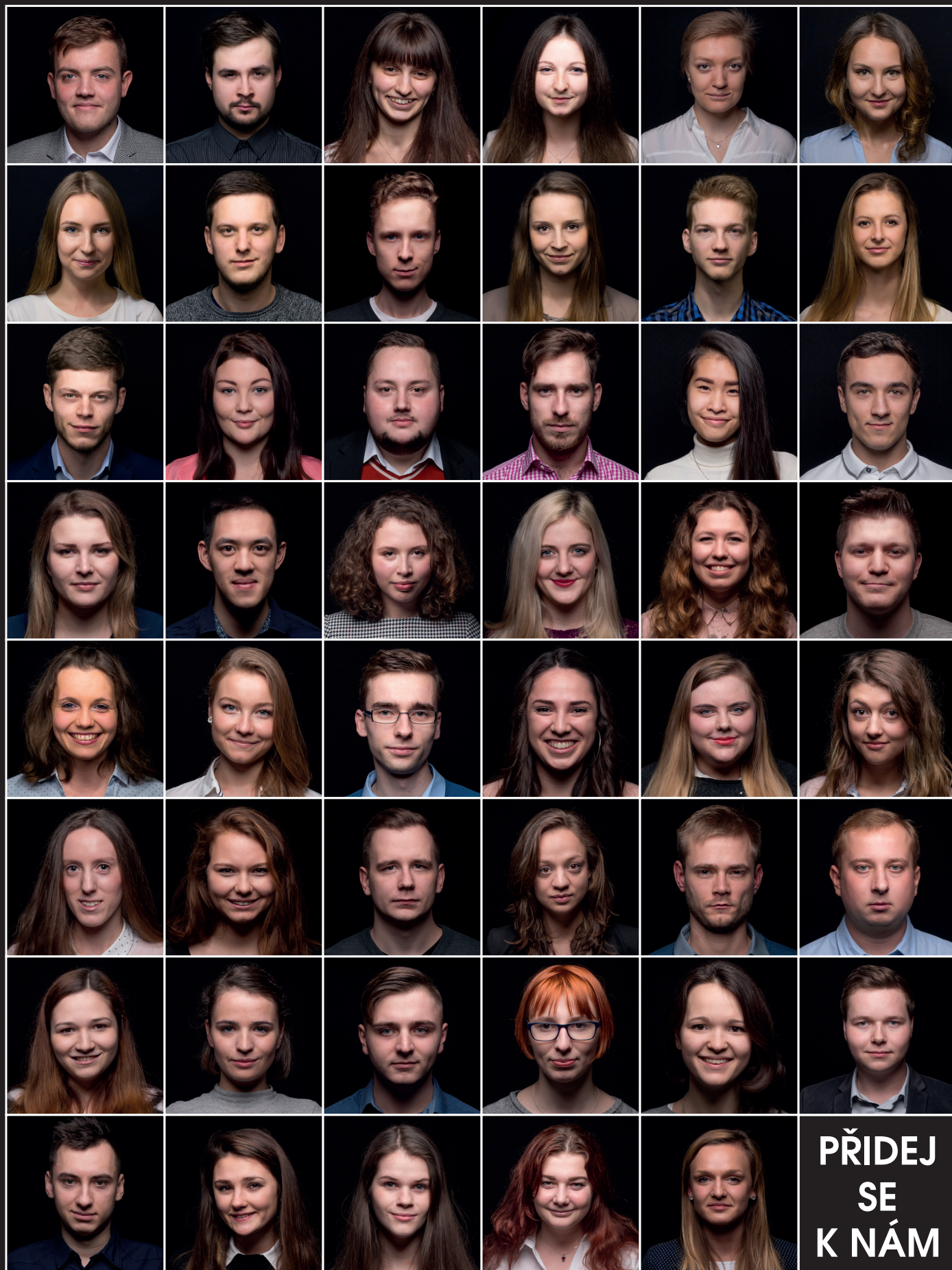
Jaký je váš názor na klecový chov drůbeže?

Tak nemůžu s tím souhlasit. Ty chudinky jsou tam zavřeny. Samozřejmě chápu, že kdyby si to ty holky dávaly, kam chtějí, tak to budou mnohem větší finanční náklady, ale nicméně ne no. Nesouhlasím, ať někdo vymyslí něco lepšího.

autor: Kristýna Plehková

izUN.eu
UNIVERZITNÍ NOVINY ČZU

**PŘIDEJ
SE
K NÁM**